

Lord Raffles

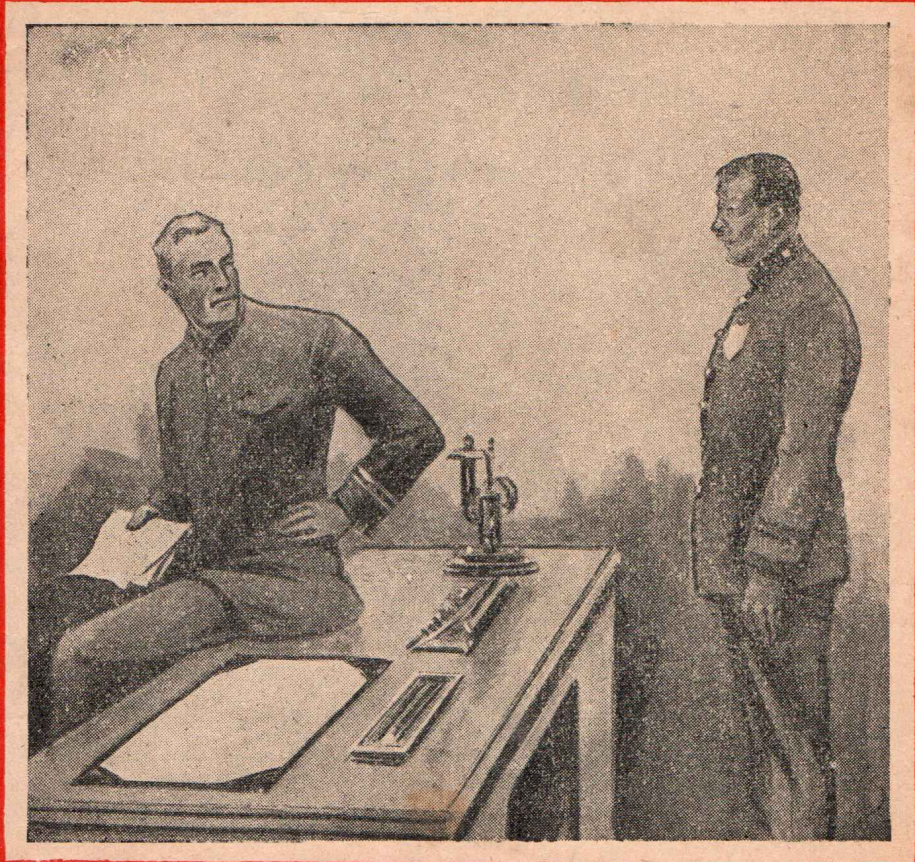
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN MISLUKT KOMPLOT

N° 2561

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een mislukt komplot

HOOFDSTUK I

CHEF EN ONDERGESCHIKTE

Hoofdinspecteur John Marybound liep, zonder acht te slaan op de saluerende politieagenten met driftige stappen langs de openstaande deur van de grote manschappenkamer, liep de gang door en trap op naar de eerste verdieping van het grote politieposthuis, op de hoek van Attorney Street en Houston Street.

Hij was blijkbaar wat over zijn gewone tijd en scheen haast te hebben.

Op het portaal stonden twee agenten, ieder met een map onder de arm, die druk met elkander praatten, maar eensklaps zwegen en in de houding gin-

gen staan, zodra zij het hoofd van de hoofdinspecteur boven de trap zagen verschijnen.

Met een ontevreden gezicht ging hij hen voorbij en trad zijn werkkamer binnen. Deze had vier ramen, twee aan de Attorney en twee aan de Houston Street. De kamer was gemeubeld met een luxe, die men zeker niet verwacht van de werkkamer van een politieman.

Het schrijfbureau was van zwaar palissander hout en van diezelfde kostbare houtsoort waren ook de grote boekenkast gemaakt, evenals de bureaustoel en een ronde, lage tafel, waarop

een paar kistjes fijne sigaren en dozen sigaretten stonden, benevens een fraaie vaas met bloemen.

Op de vloer lag een dik Smyrna tapijt, de overgordijnen waren van een zwaar soort damast, er stonden een paar gemakkelijke met tapestry beklede clubfauteuils, kortom een verwende rijke jonggezel zou zich in dit vertrek zeker wel op zijn gemak hebben gevoeld.

Behalve de deur naar de gang, waardoor hoofdinspecteur Marybound zoëven was binnen getreden, had de kamer nog een tweede deur, die kon worden afgesloten door een dik, velours gordijn, welke toegang gaf tot een zijkamer, die maar één raam had en die men slechts kon betreden door die verbindingsdeur.

Hoofdinspecteur Marybound wierp zijn pet en overjas af en vertoonde zich nu als een krachtig gebouwd man van een jaar of vijftig, blijkbaar beschikkend over grote lichaamskracht, met dun, reeds grijzend haar, dat keurig geborsteld was en een hard, bijna wreed gezicht, waarin staalgrijze ogen iedereen doorborend aankeken.

Het voorhoofd was tamelijk laag, de wenkbrauwen waren dik en zodanig ingeplant, dat zij de ogen bijna geheel overschaduwden.

Met een ongeduldig gebaar opende hij een der kistjes, nam er een dikke zwarte sigaar uit, beet er met zijn scherpe tanden de punt af, maakte vuur met zijn aansteker en liep een paar maal langzaam, met de handen op de rug, de ogen op het vloerkleed gevestigd, het grote vertrek op en neer.

Toen liep hij haastig naar de schrijftafel, nam de telefoon, drukte op een knop en zei:

— Stuur sergeant O'Mara bij me.

Hij behoefde niet lang te wachten. Een paar seconden later werd er op de deur geklopt en dadelijk daarop trad een kleine, vierkant gebouwde politie-man binnen, met rood, borstelig haar, ronde bruine ogen en een neus, die aanduidde, dat de drankfles herhaaldelijk werd aangesproken.

Marybound had zich in een stoel laten vallen, strekte zijn lange benen

voor zich uit en beval kortaf:

— Doe de deur op slot. Wij moeten ongestoord kunnen praten.

Er verscheen op het brede gezicht van de sergeant heel even een uitdrukking van verwondering, die onmiddellijk overging in een grijns. Hij deed wat hem gezegd was en kwam toen naar de rooktafel toe met een gezicht en in een houding, die niet van al te groot respect getuigden. Toen hij zijn chef tot op een meter genaderd was, bleef hij staan en vroeg op gedempte toon:

— Kink in de kabel?

Marybound keek hem een ogenblik met felle ogen aan en scheen op het punt te staan, hard met zijn vuist op de tafel te slaan, maar hij scheen zich te bedenken en zei:

— Een kink in de kabel? Als wij niet oppassen, blijft er van de hele kabel niet veel meer over. Ga zitten, Peter.

De aldus bij zijn voornaam aangesproken sergeant nam op zijn gemak plaats in een der gemakkelijke stoelen en strekte ongevraagd de hand uit naar het kistje sigaren.

— U permitteert? vroeg hij, zonder op te kijken, terwijl hij reeds een van de sigaren in zijn dikke, rode vingers had.

Peter O'Mara was een groot menskenner en er was op dit ogenblik iets in het gedrang van zijn chef, dat hem zei, dat hij zich deze onbeschaamdheid ongestraft kon veroorloven.

Weliswaar keek inspecteur Marybound hem een ogenblik met een felle uitdrukking in zijn ogen aan, maar toen haalde hij de schouders op en zei:

— Ik moet zeggen, Peter, dat wij ons in een moeilijk parket bevinden.

— Iets uitgelekt? vroeg de sergeant doodkalm.

— Als er iets uitlekt, dan is het met mij afgelopen, dat weet jij heel goed. Dan ligt er daar in de lade van mijn bureau een aardig klein wapen op mij te wachten.

Dat was zo de manier van zich uit te drukken, die inspecteur John Marybound van de New Yorkse politie, zich in de loop van enkele jaren had eigen gemaakt.

O'Mara haalde de brede schouders op, liet een kort lachje horen en zei, op zijn gewone, onverschillige manier:

— Dat zijn de nadelen van een hoge positie, hoofdinspecteur. Hoge bomen vangen veel wind. Wie boter op zijn hoofd heeft, moet niet in de zon gaan staan. Ik ben gelukkig maar een simpel politiemannetje. Als de grote smak komt, als het grapje uitlekt, wel dan kunnen ze me ontslaan en daarmee uit.

— Gelukkig nog wel het een en ander meer, O'Mara, zei de inspecteur met een vals lachje. Dacht je soms, dat ik met zo weinig garantie tevreden zou zijn? Als het grapje uitlekt, zoals jij het noemt, dan blijft mij niets anders over, dan mij voor mijn kop te schieten, maar jij draait voor minstens twee jaren de kast in.

O'Mara draaide wat onrustig op zijn stoel heen en weer en zei toen:

— Laten we over zulke onplezierige dingen niet spreken, inspecteur. Ik duw er met plezier anderen in, maar ik blijf het liefst aan deze kant van de deur. Wat is er eigenlijk aan de hand?

Marybound deed een haal aan zijn sigaar en zei, terwijl hij zijn stem nog meer liet dalen en zich ver voorover boog over de tafel:

— Er gebeurt hier iets, in New York O'Mara, dat mij mijn gewone zekerheid doet verliezen. Ik heb jarenlang geleefd in de vaste overtuiging, dat er hier niemand te vinden is, slim genoeg om bewijzen tegen ons aan te voeren, of om zelfs maar te ontdekken, wat er gaande is. Ik schijn mij te hebben vergist. Of beter gezegd, de toestand heeft zich gewijzigd. Er is hier een man in New York, zo zeldzaam slim en daarbij zo doortastend, dat ik op mijn hoede zal moeten zijn. Van morgen juist hoorde ik weer een staaltje van het Centrale Bureau, dat mij angst aanjaagt. De hond heeft zijn neus weer eens gestoken in zaken, die hem volstrekt niet aangaan. Het gevolg is, dat een van de slimste smokkelaars, nu in het noorden ergens achter de tralies zit, voorgoed gekortwiekt.

O'Mara tikte bedaard de as van zijn sigaar in het asbakje en zei rustig:

— U bedoelt natuurlijk John Raffles?

— Wie zou ik anders bedoelen? vroeg de hoofdinspecteur grimmig. Sedert hij hier is en zich met onze zaken is gaan bemoeien, lijkt het wel, of er niets meer wil lukken. Professor Shirley in de gevangenis, Maria Lanesso opgepakt, twee van de allerbesten.

— U bent toch niet bang, dat zij zullen doorslaan? vroeg O'Mara, nu ook enigszins ongerust.

Marybound haalde de schouders op en zei:

— Doorslaan?... Zij weten immers zelf niets. Dacht je soms dat ik een ezel ben, O'Mara? Maar man, als jij zelf het morgen in je hoofd kreeg om te gaan doorslaan, dan zou ik mij daar nog niets van aantrekken. Ik zou het je eenvoudig heten liegen en ik geloof niet, dat jij aan het langste eind zou trekken.

Even schoot er een venijnige blik van vijandschap uit de donkere ogen van O'Mara dwars door de sigarenrook heen naar zijn chef, maar hij zei op zijn gewone bedaarde manier:

— Dat is een mogelijkheid, die we gerust buiten beschouwing kunnen laten, inspecteur. Ik zal niet zo dom zijn om de kip met de gouden eieren te slachten.

— Zeer toepasselijk spreekwoord, O'Mara, dat je maar goed in praktijk moet brengen, zei Marybound sarcastisch. Maar, ter zake. Zolang die Raffles hier op zijn geheimzinnige manier de baas tracht te spelen, durf ik niets te ondernemen. Ik zou twifelen aan de zekerheid van mijn hand. Hoe die man alles ontdekt, is mij een raadsel, maar hij ontdekt het, hij, of een van zijn assistenten. En luister nu eens goed, O'Mara, ik reken er beslist op, dat er een eind wordt gemaakt aan de bemoeizucht van die man.

— Als er een eind aan zijn leven komt, inspecteur, dan houdt zijn bemoeizucht automatisch op, zei O'Mara kalm. Dat heeft niets om het lijf. De zaak is maar, hem te vinden. Weet u waar hij is?

— Denk je soms, dat ik hier mijn tijd zou verknoeien aan een gesprek met jou, als ik dat wist? Geloof je soms

dat Raffles nog zou leven, als ik zijn verblijfplaats wist? Ik wil juist, dat jullie dat te weten zien te komen en wel zo spoedig mogelijk. Ik verlang dat Raffles onschadelijk wordt gemaakt. Die vent met zijn zogenaamde morele beginselen loopt ons hier steeds voor de voeten en zou onze prachtigste zaakjes kunnen doen mislukken.

O'Mara had bedaard toegelisterd, blies nu rechtstendig een dikke rookwolk uit, volgde die met zijn ogen en gaf toen als zijn overtuiging te kennen:

— U kunt ook wel naar de maan ver-
langen. Of u kunt bevelen dat wij wat
sterretjes voor u van de hemel pluk-
ken. Raffles arresteren... Jawel, dat is
gemakkelijker gezegd dan gedaan. Hebt
u nog meer op het hart, inspecteur?

Er was een dreigende uitdrukking
gekomen in de ogen van de hoofd-
inspecteur en zijn hard, wreed gelaat was
bleek, toen hij tussen de tanden siste:

— Ik zou je raden, O'Mara, met die
grapjes op te houden. Bedenk wel, man,
dat het om je eigen baantje gaat. Ik
zeg je nog eens, dat er hier niets te
doen valt, tenminste niet iets, waar wij
zelf bij betrokken zijn, zolang die ellen-
deling, die boetprediker, zoals hij zich
zelf noemt, hier vrij rondloopt. Neem
alle middelen te baat, om hem te pak-
ken te krijgen. Als jullie daar alleen
niet in mochten slagen, dan roep je de
hulp in van vrouwen. Er zijn er genoeg
te krijgen, die een handje willen hel-
pen. Als het moet kan je Colleen Ste-
venson aanklampen.

O'Mara keek zijn chef met een schuine
blik aan.

Het was in het gehele politiekorps be-
kend, tenminste in deze wijk, dat de
genoemde revuester de minnares was
van de hoofdinspecteur, ofschoon deze
dat nooit zou willen toegeven.

Maar O'Mara wist nog iets meer. Hij
wist sedert geruime tijd, dat Colleen
Stevenson deel uitmaakte van een der
gevaarlijkste en stoutmoedigste smok-
kelaarsbenden van geheel Manhattan.

Maar misschien was hij wel de enige
van de politie, die dit met volkomen ze-
kerheid wist.

Hij zat even na te denken en zei
toen:

— Nu, het is in ieder geval te pro-
beren. Maar waarom u juist aan mij
die opdracht geeft, begrijp ik niet, in-
specteur. De politie van heel New York
ziet hem te pakken te kunnen krijgen.

— Ik draag het jou speciaal op, O'
Mara, omdat ik overtuigd ben, dat je
eigen belang er mee gemoeid is en je
een spoorslag zal zijn, om de grootste
ijver aan de dag te leggen en al je
scherpzinnigheid zult aanwenden, om
Raffles te pakken te krijgen. Als het
kan levend, want die man weet dingen,
die ik heel graag eens zou vernemen.
Bespreek de zaak eens met Colleen. Je
vindt haar om deze tijd waarschijnlijk
wel thuis. En als je terug bent, dan heb
ik nog iets met je te bespreken in ver-
band met een prachtig zaakje, dat in
de loop van deze week nog moet worden
beklonken. Er zal ditmaal wel een winst-
tje aanzitten van bij de honderdduizend.

De kleine, donkerbruine ogen van O'
Mara begonnen hebzuchtig te schitteren
en hij wreef zich in de handen.

Maar eensklaps betrok zijn gelaat. Hij
boog zich ver voorover, keek de hoofd-
inspecteur door zijn lichtrode wimpers
met een zonderling glimlachje aan en
zei toen:

— Als alles maar goed afloopt, in-
specteur. Wij hebben er mensen bijge-
kregen, die fel op de jongens gebeten
zijn.

Marybound keek de sergeant strak
aan en vroeg:

— Bedoel je soms inspecteur Ralph
Kingsford?

O'Mara knikte nadrukkelijk met het
hoofd. Daarna keken de twee politie-
mannen elkander een poos zwijgend
aan, met dezelfde uitdrukking op hun
gezicht, want zij waren bezielde met de-
zelfde gedachte en die betekende niet
veel goeds voor de pas aangestelde, zeer
ijverige en plichtsgetrouwe inspecteur
Ralph Kingsford.

— Sommige luitjes zijn wat al te ij-
verig, begon de kapitein tenslotte lang-
zaam.

— Ja, en dat kan voor sommige an-
dere lui wel eens nadelen opleveren, be-

vestigde O'Mara, even afgemeten. Een ongeluk zit in een klein hoekje. Hoe gemakkelijk gaat zo'n smokkelaarsrevolver af. En hoe diep is East River.

Weer zwegen de twee mannen en keken elkander aan.

Toen stond O'Mara op, trok zijn jas recht en vroeg, op geheel veranderde toon:

— Hebt u mij nog voor iets anders nodig, kapitein?

— Voorlopig niet. Ik herhaal alleen mijn woorden van zoëven... zorg met alle middelen dat die Raffles wordt op-

geruimd.

O'Mara ging langzaam naar de deur, maar hij was nog geen twee passen ver of de kapitein zei nijdig:

— Zou je die sigaar niet uit je mond en op het asbakje leggen, of hoor je je graag de vraag stellen, of jij met je kapitein op zijn eigen werkkamer dure sigaartjes zit te smoren?

Zwijgend legde O'Mara de sigaar in het asbakje. Er was een trek van diepe teleurstelling op zijn breed gelaat zichtbaar, toen hij met de handen in de zakken naar de deur liep.

HOOFDSTUK II

INSPECTEUR RALPH KINGSFORD

Inspecteur Ralph Kingsford was een man, zoals zijn onmiddellijke chef hem met een paar woorden had afgeschilderd. Buitengewoon ijverig, met een grenzeloze werklust, zeer schrander, vervuld van het ontombare verlangen, strijd te voeren met de smokkelaars, kortom, een man, gesneden uit het goede hout.

Op het tijdstip, waarin de gebeurtenissen voorvielen, die John Raffles bijna het leven hadden gekost, was Ralph Kingsford zesentwintig jaar.

Hij was bijna zes voet lang, gespierd, maar van die lenige gespierdheid, zoals men ze alleen vindt bij jonge mensen, die veel aan sport doen.

Hij was een volleerd bokser en schoot negen van de tien maal het aas uit een kaart, die op een afstand van dertig meter was opgehangen.

Als schermer had hij zijns gelijke niet en reeds nu was hij aangewezen als lid van de schermploeg, die Amerika

zou vertegenwoordigen op de Olympische Spelen.

Moedig als een leeuw en vasthoudend als een bulldog, die eenmaal zijn tanden in zijn prooi heeft geslagen en niet loslaat, tenzij men hem doodt.

Hij was pas een maand geleden naar de wijk overgeplaatst die onder de onmiddellijke bevelen stond van hoofdinspecteur Marybound op voordracht van het Centrale Bureau, dat opgemerkt meende te hebben, dat er juist in de buurt van Attorney Street, naar de kant van East River, in de laatste tijd herhaaldelijk werd gesmokkeld.

Invallen daarentegen kwamen er zelden voor en het Centraal Bureau meende in inspecteur Kingsford de man te hebben gevonden, die hier wel eens een stokje voor zou steken.

Dat deed Kingsford dan ook, al was het misschien niet precies op de manier, zoals men zich die op het hoofdbureau had voorgesteld. Wat zijn uiterlijk be-

treft: korenblond haar, doordringende grijsblauwe ogen, knap, goed gebouwd en keurig op zijn uniform.

Het was tegen deze man, dat O'Mara bijna aanbotste, juist toen hij het vertrek van zijn chef had verlaten. Hij had een van zijn handen nog in zijn zak.

Door de open deur drong de geur van sigarenrook naar buiten. De deur bleef lang genoeg open, om de jonge inspecteur een blik te gunnen in het inwendige van de weelderig gemeubelde werkkamer van zijn chef.

Zo zag hij dan ook de half opgerookte sigaar in het asbakje, waaruit nog een dunne rookspiraal naar boven kringelde.

Hij wierp O'Mara een scherpe blik toe en zei kortaf:

— Ik verwacht je in mijn kamer, O'Mara. Ik heb een opdracht voor je. Binnen vijf minuten.

De hoofdagent salueerde zoals het behoorde, maar keek de pas aangestelde inspecteur na met een blik, die geenszins van eerbied getuigde, maar waarin spot en minachting te lezen waren.

Hij was echter wel zo verstandig om precies vijf minuten later op de deur te kloppen van het vertrek, dat Kingsford als zijn werkkamer had ingericht.

Het was juist boven dat van de hoofdinspecteur gelegen en bevond zich dus op een hoek van het gebouw.

Aan een der muren hing een grote kaart van New York, die de muur bijna geheel bedekte.

Men vond op deze kaart niet alleen alle straatnamen, maar ook alle brandweerkazernes, seinposten, brandschellen en radiostations duidelijk aangegeven, ten behoeve van de politie.

Met rode cirkels waren verder alle kazernes der bereden politie aangegeven, die men in hoofdzaak langs de grenzen van de stad vindt en die daarbinnen maar in enkele gevallen dienst doen.

Kingsford zat voor zijn schrijftafel, die vol lag met rapporten en zag er mistroostig uit en ook tamelijk somber, toen O'Mara binnen trad en in afwachttende houding bleef staan.

Kingsford legde de pen neer, waarmee hij juist een paar aantekeningen had gemaakt, leunde achterover, keek de hoofdagent scherp aan en zei:

— Ik moet eens met je spreken, O'Mara. We zullen het wel met elkander eens zijn, niet waar, dat we hier op het bureau, van hoog tot laag, verenigd zijn door dezelfde hoge opvatting van hetgeen onze plicht is. In de eerste plaats houdt die plicht in, dat wij een meedogenloze strijd voeren tegen de misdaad in allerlei vorm. Ik kan je verzekeren, O'Mara, dat ik in dat opzicht hard zal zijn, hard als staal. Ik ben hier omstreeks een maand en ik heb een zeer vreemde ontdekking gedaan, die mij ongerust maakt en die mij tevens onverklaarbaar is. Ik heb zelf enige malen, natuurlijk met medewerking van detectives, een paar gevallen ontdekt van beraamde smokkelpartijen. Natuurlijk deelde ik alles daaromtrent aan de chef mede, en nu is het verwonderlijk en enigszins onbegrijpelijk, dat bij al die gelegenheden onze in diep geheim opgezette vallen leeg zijn gebleven. Het wild scheen lont te hebben geroken en was er langs gelopen.

Onder het spreken had Kingsford de hoofdagent voortdurend aangekeken, maar deze had zelfs niet met de oogleden geknipperd. Hij had wel eens voor heter vuren gestaan en hij zou zich door zo'n piepjonge inspecteur niet van de wijs laten brengen.

Kingsford stond op, kwam met zijn handen in de zijden gesteund, vlak voor O'Mara staan en vervolgde:

— Nu kan hier natuurlijk toeval in het spel zijn, en kan er door loslippigheid van een agent, of misschien wel van een hoger geplaatste een onvoorzichtigheid zijn begaan, waardoor de smokkelaars gewaarschuwd werden. Maar, zie je, O'Mara, loslippige agenten vallen niet in mijn smaak, ik zal ze niet handhaven en als ik ze snap, dan liggen ze er onherroepelijk uit. En dat geldt niet alleen voor de agenten, maar ook voor de hogere in rang, de hoofdagenten en de brigadiers. Ik ben geen kind meer en ik weet, dat er bij de politie geknoeid wordt en dat men in onze ge-

lederen vrienden telt van dat tuig, de smokkelaars. Tref ik ooit iets dergelijks thans in mijn eigen omgeving aan, dan zal men hier eens zien, wie en wat inspecteur Kingsford eigenlijk is. Dan zal ik de zweep hanteren en er zullen links en rechts slagen vallen.

— Ik hoop, inspecteur, dat dit niet op mij slaat? zei O'Mara met zachte stem en met het air van een man, die zich enigszins beledigd acht.

— Als de schoen je past, O'Mara, dan kun je hem aantrekken, zei Kingsford kortaf. Het is alleen maar een waarschuwing en luister nu eens goed, want wat ik je te zeggen heb, is van belang.

Hij was weer naar zijn schrijftafel terug gegaan, ging zitten in de bureaustoel en begon even in de papieren te zoeken.

Hij hield tenslotte een klein blaadje papier in de hand, waarschijnlijk van een bloknote afgescheurd, wierp daar een blik op en vervolgde, zijn grote, blauwgrijze ogen op de hoofdagent gevestigd:

— Uit mijn eigen onderzoek, maar vooral uit de nasporingen van iemand, die in mijn dienst is, maar wiens naam er niet toe doet, is mij gebleken, dat de smokkelaars in onze stadswijk een soort Centrale hebben opgericht, waar zij, al naar gelang van omstandigheden, bijeen komen om te vergaderen, dat wil dus zeggen om nieuwe plannen te beraamen, hun smokkelwaar te verkopen, of te verdelen, alsof het een goederenbeurs betreft. Nu is mij verder ter ore gekomen, dat bij die Centrale, waarvan ik niet weet waar deze zich bevindt, een vrouw is betrokken.

Hij zweeg een ogenblik en keek O'Mara scherp aan, die zijn adem inhield van schrik en spanning.

Kingsford zag dit niet, of deed alsof hij het niet zag en ging voort:

— Die vrouw heet Colleen Stevenson. Zij maakt deel uit van een toneelensemble, dat in het Morrays theater in de Stanton Street, niet ver van East Broadway optreedt. Haar woning is in River en ook niet zover van ons bureau.

Wederom zweeg hij even om een blik op het stukje papier in zijn hand te slaan en vervolgde:

— Nu is mijn zegsman er achter gekomen, dat die vrouw, die een machtige beschermer moet hebben, wiens naam wij echter nog niet kennen, als het ware de ziel is van de hele smokkelaarsbende in deze wijk. Ik behoef je natuurlijk niet te vertellen, O'Mara, want je bent geen domoor, dat de smokkelaars New York bij wijze van spreken in wijken hebben verdeeld en dat ze dadelijk met revolvers en messen klaar staan, als een concurrerende troep hun afzetgebied binnendringt. Welnu, ik sta er beslist op, iets naders te vernemen omtrent die vrouw, haar levenswijze, de manier waarop zij haar tijd doorbrengt, nadat ze haar kleedkamer na afloop van de voorstelling verlaten heeft en... haar minnaar.

O'Mara ging er trots op, dat hij zich zelf uitstekend wist te beheersen, maar ditmaal had hij toch grote moeite, te beletten, dat zijn mondhoeken begonnen te trillen en zijn kin beefde.

Die vervloekte nieuweling. Die had het daar waarachtig juist voorzien op de vriendin van de hoofdinspecteur en vertelde dat zo maar, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was. Hij scheen niet te weten, dat het hem de nek zou kunnen breken, als hij er door een toeval achter mocht komen hoe de zaken eigenlijk stonden. Die inspecteur Kingsford was een heel gevaarlijke sijnjeur en hij zou hem in de gaten moeten houden.

Met goed voorgewende verbazing zei hij:

— Daar kijk ik van op, inspecteur. Ik heb die dame wel eens op het toneel gezien, maar nooit vermoed, dat ze zich met smokkelen ophield.

— Dan weet je het nu, O'Mara, zei Kingsford kortaf. Dienaangaande laten mijn informaties geen twijfel bestaan. Intussen, ik wil zekerheid hebben. En daarom gaan we nu aanstonds huiszoeking doen bij die dame.

O'Mara kon er niets aan doen, maar zijn gezicht vertrok, toen hij verschrikt uitriep:

— Een huiszoeking? Maar, kan dat wel, inspecteur? Hebt u een machtiging?

— Maak je daaromtrent niet bezorgd, O'Mara, zei Kingsford koel. Ik verzeker je, dat ik niets onwettigs zal doen. Maak je dadelijk gereed en zoek twee mannen uit. Dat is voldoende. Het behoeft geen opzien te baren.

— Nu, dat moeten we dan maar hopen, zei O'Mara schouderophalend. Zij is een heel bekende dame en als ze zich beklaagt, dan krijgt de politie er niet alleen van hogerhand, maar ook in de kranten van langs.

— Laat ik je zeggen, O'Mara, dat dit wel een van mijn minste zorgen is, zei Kingsford onverschillig. Als ik voor mij zelf maar het bewustzijn heb mijn plicht te doen, dan kan de rest mij niets schelen. De heren verslaggevers kunnen voor mijn part opvliegen. Maak nu vlug de nodige toebereidselen, want ik wil trachten haar te verrassen.

— Excuseer mijn vraag, inspecteur, maar wat denkt u dan wel te ontdekken? vroeg O'Mara weer, die zich het koude zweet voelde uitbreken.

— Dat is mijn zaak. Correspondentie misschien, een geheime bergplaats, of

iets dergelijks.

— Zal ik de hoofdinspecteur van uw voornemen inlichten?

— Dat is niet nodig, dat kan ik, als het nodig is, zelf wel doen. Nogmaals: maak je maar niet ongerust. Vlug twee mannen en de auto.

O'Mara salueerde en verliet de kamer.

Hij ging echter niet aanstonds naar de manschappenkamer, maar trad de telefooncel op de eerste verdieping binnen, sloot de deur en nam de hoorn van de haak.

Kingsford was opgestaan, keek met een eigenaardige uitdrukking in zijn ogen enige seconden naar de dichte deur en mompelde tussen de tanden:

— Nu zullen wij eens zien, O'Mara, of jij werkelijk de deugniet bent, voor wie ik je houd. En je kunt er op rekenen, dat ik je zal verpletteren als een schadelijk insect, als ik bemerk, dat je van binnen voos bent als een aangestoken appel. Ik zal de politie in deze wijk zuiveren, zo grondig, als dit maar mogelijk is. Ik zal de rotte appels uit de mand gooien, al zijn die ook versierd met een gouden kraag en drie strepen op de mouw.

HOOFDSTUK III

POTIPHAR'S HUISVROUW

Er zijn tegenwoordig veel vorstelijke personen, prinsessen, misschien zelfs wel koninginnen, die heel wat minder fraai behuisd zijn dan Colleen Stevenson het op dat tijdstip van haar leven was.

Het huis in Stanton Street was een van de alleroudste van Manhattan en

alleen maar gemoderniseerd, waaronder men dat heeft te verstaan, dat er stromend warm en koud water was, een lift en centrale verwarming.

Voor het overige had men het oude huis gelaten zoals het was in het begin van de achttiende eeuw.

Het huis had vier verdiepingen, dat

op iedere verdieping acht kamers had, vroeger meer, want op de eerste etage had een vorige bewoner er een paar van door laten trekken. Er waren nu ook nog marmeren vloeren en een overvloed van zeer goed geconserveerd, fraai gebeeldhouwd eikenhout, zowel aan de trapleuningen als aan de balustraden der mooie galerijen en aan de lambrizeringen.

Miss Stevenson bewoonde de verdieping gelijkvloers en de eerste etage.

De andere drie verdiepingen hadden een afzonderlijke ingang, terzijde van het huis. Ook dit was een modernisering van de allerlaatste tijd.

Voor de bewoonster was dit natuurlijk zeer aangenaam, want zij was nu geheel vrij in haar doen en laten.

Oorspronkelijk bevond er zich een grote tuin achter het huis, maar dat was in de tijd toen, zoals de overlevering zegt, de Hollanders heel Manhattan van de roodhuiden kochten voor een fles jenever.

Het spreekt van zelf dat de omvang van die tuin afnam, naarmate de wereldstad groeide en de grondprijs steeg tot een fabelachtige hoogte.

Die tuin verdween echter nooit geheel, hetgeen toe te schrijven was aan de eigenaardige bouworde van het huis. Deze plek grond was nu als het ware omsloten door het huis zelf en het aangrenzende perceel, zodat er een soort binnenplaats was ontstaan, die dan toch nog dertig meter breed en meer dan zestig meter diep was, hetgeen voor het hartje van New York een zeer aanzienlijke lap grond betekent.

Aan de vierde kant was deze tuin van een achterstraat gescheiden door een hoog hek, met vergulde punten.

Het was voor dit fraaie gebouw met zijn dakbalustrade en marmeren vazen op de hoeken daarvan en het grote terras, dat omstreeks half elf in de ochtend een politieauto stopte, waaruit inspecteur Kingsford, de hoofdagent O' Mara en twee manschappen stapten, die snel de treden van het terras opliepen.

Een statige kamerdienaar in een olifgroene livrei opende de deur en keek verbaasd naar de vier politiemannen.

Kingsford zei onmiddellijk:

— Ik zou je meesteres willen spreken, waarde vriend. Zij behoeft zich niet ongerust te maken, wij komen alleen een klein onderzoek instellen.

— Dat is onmogelijk, mijnheer, riep de man verschrikt uit. U kunt op het ogenblik mevrouw niet te spreken krijgen.

— Hoe zo? Is zij de stad uit?

— Neen, dat niet.

— Ziek?

— Ook dat niet, maar zij slaapt nog.

— Om half elf in de ochtend? zei Kingsford verbaasd. Nu, dan zul je wel zo goed willen zijn, haar te wekken, of te laten wekken. Ik geef mevrouw tien minuten, om zich toonbaar te maken en mij dunkt, dat dat wel voldoende is.

De bediende scheen nog even te aarzelen, maar tegenover vier politiemannen in uniform heeft men nu eenmaal in alle landen onder de zon niet veel in te brengen.

Hij wees zwijgend naar een paar met kussens bedekte banken, die in de ruime hal stonden en ging de brede trap op, die met een bocht naar de eerste verdieping leidde.

Kingsford keek eens rond. Men kon nog duidelijk de fraaie vormen van de vestibule, zoals die oorspronkelijk was ontworpen, zien. Hier en daar hingen kostbare, oude schilderijen, merendeels zeestukken van Oud-Hollandse meesters.

Er kwamen vier deuren op uit en nu en dan ging een van die deuren open en kwam er een knecht te voorschijn, of een kamermeisje, beladen met gordijnen, zijden stoffen, kussens en ook verdacht uitziende manden, die luitenant Kingsford de wenkbrauwen deden fronsen.

Al die mensen schenen vrij veel haast te hebben en liepen ijverig heen en weer, onder het toezicht van een grote, dikke butler, die trots als een pauw, nu en dan door de vestibule liep, een kort bevel gaf en zich volstrekt niet scheen te bekommeren om de aanwezigheid van de vier zwijgende politiemannen op de bank. Tenslotte kwam er een bediende in een rood gestreept buisje opdagen, ouder dan de anderen, gebukt gaande

onder het gewicht van een zware stoel, die hij van het ene naar het andere vertrek droeg.

Het was waarschijnlijk een tijdelijk aangestelde hulpediende, want men kon zich moeilijk voorstellen, dat een veel eisende vrouw als Mrs Stevenson, zulke oude mannetjes in dienst zou nemen.

Blijkbaar was er een of ander feest in voorbereiding, waardoor het nodig was, hulppersoneel in dienst te nemen.

Terwijl Kingsford en zijn mannen nog steeds zaten te wachten, kwam de bediende van een bloemist een aantal bloemstukken brengen, die door de butler in ontvangst werden genomen.

Er waren op zijn minst wel acht of tien minuten verlopen en Kingsford begon reeds ongeduldig te worden, toen de kamerdienaar in zijn olijfgroene livree terugkwam met de boodschap, dat mevrouw weliswaar verbaasd was over de komst van de politie, maar bereid was inspecteur Kingsford te ontvangen.

— Blijven jullie voorlopig maar hier, zei Kingsford met gedempte stem tot de twee agenten. O'Mara, jij gaat met me mee.

Hij volgde met de hoofdagent de slanke, elegante knecht, gingen de trap op, werden over de lange brede galerij gevoerd tot tenslotte een deur voor hen werd geopend, die toegang gaf tot een waarlijk vorstelijk boudoir, waarvan de inrichting schatten moest hebben gekost.

De knecht trok zacht de deur achter zich dicht en de twee politiemannen waren alleen.

Niet lang echter, want bijna aanstonds ging er een tweede deur open, waarschijnlijk toegang gevend tot de slaapkamer en Colleen Stevenson trad binnen.

Zij was op dat ogenblik reeds over de dertig, maar op het hoogtepunt van haar schoonheid, die nauwelijks kunstmiddelen behoefde.

Want knap was zij, dat konden zelfs haar meest verbitterde vijandinnen, en zij had er heel wat, niet tegenspreken.

Zij was vol slank, zonder mager te zijn en had mooie blauwe grote ogen,

waarvan zij een behoorlijk gebruik en nog vaker een onbehoorlijk misbruik wist te maken, dik, glanzend haar, dat in korte krullen langs de gevulde wangen hing en de gratie van een echte vrouw van de wereld.

Het was duidelijk te zien, ofschoon zij zich daar blijkbaar niet om bekommerde, dat zij zoëven haar bed had verlaten.

Haar voeten staken in sierlijke muiltjes van goudleder. Zij keek de inspecteur glimlachend aan en scheen te willen genieten van de indruk, die zij wel op die jeugdige politiemannen moest maken.

In dat opzicht wachtte haar echter een teleurstelling, want het gezicht van Kingsford bleef volkomen strak, toen hij haar met een korte buiging begroette.

Dat er een man bestond, die weerstand had kunnen bieden aan haar bekoorlijkheden was voor Mrs Stevenson zo onaannemelijk, dat zij zelfs bleef glimlachen, naar het scheen zonder O'Mara zelfs maar te zien, een paar passen naar voren kwam en toen zei:

— U moet het mij niet kwalijk nemen, inspecteur, dat ik u ontvang in dit onvolledig toilet, maar u hebt me verrast. De waarheid is, dat ik nog in bed lag. Er was gisteren een partij, die tamelijk lang heeft geduurd en...

— En waarbij waarschijnlijk niet alleen limonade en spuitwater is gedronken, voltooide Kingsford tamelijk onbeleefd de zin.

Mrs Stevenson liet echter haar bekend hartveroverend lachje horen en zei:

— Dat moogt gij gerust veronderstellen.

— U schijnt zo iets lichter op te vatten dan ik als politiemann kan goedkeuren, Mrs Stevenson, zei de inspecteur stroef. Het zou beter zijn als dames, zoals gij, zo bekend en met zulk een naam, het goede voorbeeld gaven.

— Zijt gij gekomen, inspecteur om zedepreken te houden? vroeg zij terwijl haar glimlach verdween.

— Dat zeker niet, Mrs Stevenson. Om u niet lang in onzekerheid te laten; ik

ben hier gekomen, om een huiszoeking te doen.

Als hij gedacht had, dat zij zou schrikken, dan kwam hij bedrogen uit.

Zij keek hem verbaasd aan en zei op de onschuldigste toon van de wereld:

— Een huiszoeking? Bij mij? Waarom? Wat denkt u hier te vinden?

— Contrabande, antwoordde Kingsford kortaf. Of zo al geen contrabande, dan toch aanwijzingen, dat gij u bezig houdt met smokkelen.

Een kort ogenblik veranderde het geelaat van de vrouw geheel. Het werd nu bleek en hard en de kleine tanden groeven zich in de rode lippen. Toen vroeg ze kortaf:

— Mag ik misschien weten hoe gij aan die veronderstelling komt?

— Het is geen veronderstelling. Ik heb inlichtingen ingewonnen, dat is alles.

— En welke dwaas kan u hebben wijs-gemaakt, dat ik mij bezig houd met dergelijke praktijken? vroeg zij toornig.

— Pardon, dat zal ik liever voor mij houden, antwoordde Kingsford nu koel. Ik geef u alleen de verzekering, dat ik niet hier zou zijn gekomen, als mijn zegsman niet zo zeker was geweest van zijn zaak en mij daarvan de bewijzen had geleverd.

— En nu wilt u mijn huis doorzoeken?

— Ik hoop dat u mij daarbij geen moeilijkheden in de weg zult leggen.

— Ik denk er niet aan. Integendeel, had ik bijna gezegd. Doe alsof dit huis het uwe is, en doorzoek het van de kelder tot de zolder. Behoort mijn correspondentie ook tot het onderwerp van uw nieuwsgierigheid?

— Tot mijn spijt zal ik wel genoodzaakt zijn u te verzoeken mij ook deze te vertonen.

Colleen Stevenson kniep even de lippen samen, maar haalde toen de schouders op, en zei met haar vriendelijkste en verleidelijkste glimlachje:

— Inspecteur, u kunt doen wat u wilt, ga gerust uw gang.

Kingsford maakte een lichte buiging en stond op.

Hij gaf O'Mara een wenk, om hem te

volgen, toen de vrouw zei:

— Een ogenblikje, inspecteur. Voor u hier de boel onderste boven gaat halen, zou ik wel graag een paar woorden met u onder vier ogen willen spreken.

— Ik luister, madame, zei Kingsford, mits het niet te lang duurt.

— Ook moet u mij toestaan de hoofdagent hier, erbij te laten blijven. Voor hem heb ik geen geheimen, zei Kingsford koel. Wat u mij te zeggen hebt, dat kunt u...

Hij zweeg plotseling en keek verbaasd rond. O'Mara had het vertrek reeds verlaten en wel zó zacht, dat Kingsford er niets van gemerkt had.

— Mijn assistent is buitengewoon bescheiden, merkte hij ironisch op. Het is een eigenschap waarvan ik het bestaan tot dusverre nooit bij hem vermoed heb. Wees nu zo goed te zeggen wat u mij te zeggen hebt, mevrouw. Mijn tijd is kostbaar, ik hoop dat u mij deze schijnbaar onhoffelijke opmerking ten goede houdt.

Zij scheen niet eens geluisterd te hebben, maar kwam langzaam naar hem toe.

Kingsford bleef rustig staan, waar hij stond, en vroeg een beetje ongeduldig opnieuw:

— Welnu?

Zij kwam nog een stap naderbij en de lucht van het parfum, waarvan zij zich bediende, drong hem in de neusgaten. Haar ogen hadden een eigenaardige glans, toen zij op zachte toon vroeg, smekend naar hem opziende:

— Is het nu werkelijk noodzakelijk, inspecteur, dat u mij al die last aandoet?

— Ik ben er toe verplicht, mevrouw.

— Maar als ik u nu persoonlijk verzoek, er van af te zien, zoudt u daaraan dan toch geen gehoor willen geven?

— Neen, mevrouw.

— Dat klinkt niet erg beleefd, inspecteur.

— Mevrouw, beleefdheid en plicht zijn twee dingen, die vaak niet bij elkaar passen. Ik zeg u nogmaals dat ik sterke verdenkingen koester en het moet u, dunkt mij, gemakkelijk vallen die te weerleggen. Zo vermoed ik ondermeer, dat er hier ergens een geheime

bergplaats is, waar grote hoeveelheden smokkelwaar kunnen worden opgeslagen en dat u in geheime correspondentie staat met een gevaarlijk heerschap dat er zijn beroep van heeft gemaakt, op grote schaal allerlei goederen te smokkelen.

Het bleef even stil en toen deed Colleen Stevenson de onvoorzichtige en gewaagde zet, die zij later in de afzondering van een cel, ruimschoots gelegenheid had om te betreuren.

Zij was een zeer ijdele vrouw en zo overtuigd van haar onweerstaanbare schoonheid en haar verleidingskunsten, dat zij ook thans geloofde, in zeer korte tijd die melkmuil daar voor haar, van zijn hoog voetstuk te kunnen werpen.

Zij kwam nog dichtër naar hem toe en vroeg, hem diep in de ogen ziende:

— Veronderstel eens, dat ik mij niet zo streng houd aan de voorschriften van de wet, zoudt u mij dat kwalijk nemen?

— Kwalijk nemen, is het woord in feite niet... Ik zou u eenvoudig arresteren. Het kwalijk nemen laat ik over aan de justitie.

Haar gelaat verstrakte onmiddellijk en zij had enige moeite, het weer in zijn beminnelijke plooi te brengen. Zij lukte er echter in, en vervolgde:

— Zo jong en al zo streng. Weet u wel, dat lang niet alle politiemannen er zo over denken?

— Dat is mij, helaas, bekend, mevrouw.

— Weet u ook, dat ik buitengewoon grote invloed heb, hier en elders? Zijt gij niet gesteld op promotie? Zoudt gij niet gaarne snel vooruit komen? Ik heb veel invloed en wil het u beloven met een kus.

Zij had haar armen reeds naar hem opgeheven, om hem daarmee te omhelzen, maar zag op hetzelfde ogenblik, dat zij de partij voorlopig verloren had.

Nu was inspecteur Kingsford geen heilige. Hij was een man van vlees en bloed, en werd wel degelijk een ogenblik bedwelmeld door de schoonheid van die vrouw, door de pracht van haar ogen en moest wel degelijk vechten tegen de verleiding, maar hij was sterk en week

niet af van zijn plicht. Van die korte inwendige strijd zag zij niets.

Zij zag alleen het harde gezicht, zij zag alleen de hand, waarmede hij haar bij de polsen greep en haar armen heel kalm neerdrukte, terwijl hij zei:

— Zulke grapjes werken bij mij niets uit, madame, dat kan ik u verzekeren. Ik denk promotie te maken, maar door mijn eigen kracht, niet door de bescherming van een vrouw. Zullen wij dit gesprek als geëindigd beschouwen?

Zij was krijtwit geworden en haar ogen fonkelden van woede, misschien minder, omdat haar plan mislukt was, een plan overigens, dat haar pas een paar seconden tevoren was ingevallen, dan wel omdat haar kunst om mannen te verleiden door haar schoonheid ditmaal gefaald had.

Hij had haar dodelijk beledigd, die man; daarvoor zou hij boeten, en zwaar ook.

Zij liet haar beleefdheid varen, ging hem tutoyeren en beet hem toe:

— Doe dan wat je wil, gek. Verspil je tijd maar. Doorzoek het hele huis, later zul je gelegenheid genoeg hebben om er spijt van te hebben. Maak een beetje voort, als ik je verzoeken mag, ik heb nog méér te doen. Hier zijn mijn sleutels. Een van mijn bedienden zal je wel de weg wijzen.

Zij wierp een bos sleutels op tafel, draaide zich om en was het vertrek al uit, nog voor Kingsford iets had kunnen zeggen.

Zij snelde dadelijk de gang door en naar een kleine telefooncel, waarvan zij de gecapitonneerde deur achter zich toesloot.

Zij draaide snel een nummer, maar haar stem klonk heel anders toen ze in het toestel zei:

— Jij daar, prins? Geef het wachtwoord. Goed. Ik heb je een belangrijke mededeling te doen, Marybound. Je mag die nieuwe inspecteur van jou wel eens goed onder handen nemen, als je tenminste van mij houdt. Hij heeft daareven getracht, mij van je af te troggelen, en ik had heel wat moeite, mij tegen hem te verdedigen. Je moest...

Zij hield op met spreken en keek ver-

bluft naar het toestel.

Er kwam een rimpel in het gladde voorhoofd, zij stond een ogenblik te luisteren en begon weer te spreken:

— Versta ik je goed? Had ik hem kalm zijn gang moeten laten gaan? Denk je dan dat hij een van onze beste medewerkers zou zijn geworden? Nu, misschien een volgende maal; hij is nu bezig huiszoeking te doen en hij zal natuurlijk niets vinden, omdat jij mij bijtijds hebt gewaarschuwd, en O'Mara er bij is. Wat zeg je?... Goed. Misschien heb je wel gelijk. Vanavond om zeven

uur op de bekende plek, niet waar? Tot straks dan.

Zij legde de hoorn neer, stampvoette en zei nijdig, de vuist schuddend tegen het onschuldige toestel:

— Ik had er aan moeten denken, dat die oude ezels niet zo gemakkelijk jaloers zijn te krijgen en dat bij Marybound het eigen belang boven alles gaat. Maar dat zal niet beletten, inspecteur Kingsford, dat ik nog een appeltje met je heb te schillen, dat je zuur zal smaken, heel zuur...

HOOFDSTUK IV

EEN WAARSCHUWING EN EEN AANBOD

Een paar seconden nadat Colleen Stevenson de spreekcel naast haar slaapkamer had verlaten, ging de oude hulpknecht door een klein zolderluik langs de steile trap naar beneden.

Wat hij daar boven op het dak te maken had gehad, was niet duidelijk, want zijn handen waren leeg, toen hij haastig de trap begon af te lopen.

Men kon die zolder bereiken langs een afzonderlijke, smalle trap, alleen bestemd voor de bedienden, waarvan er twee daarboven hun slaapkamertje hadden.

De trap eindigde niet ver van een deur, tegenover die van het bediendenvertrek gelegen en op enkele meters van de tuin.

Juist toen hij de deur uitkwam, zag hij een kleine optocht aankomen, bestaande uit inspecteur Kingsford, hoofdagent O'Mara, een van de straat gehaalde politieagent en de man in het groen

die plechtig vooruit liep en de weg scheen te wijzen.

De huiszoeking was in volle gang.

Het werd echter al spoedig duidelijk, dat Kingsford hier inderdaad, zoals Mrs Stevenson gezegd had, zijn tijd verspilde, want hoe hij ook zocht, hij kon volstrekt niets verdachts vinden.

Toen hij anderhalf uur later de keldertrap weer opging, bleef de overtuiging in hem leven, dat er daar beneden iets moest zijn, dat hij niet had kunnen vinden, een geheime bergplaats, een goed verborgen luik, een kelder met een geheime deur, of iets dergelijks.

Maar tevens begreep hij, dat er misschien dagen nodig zouden zijn, om die geheime uitgang te vinden.

Het nazoeken van het bureau, waarmee hij begonnen was, had al evenmin iets opgeleverd. Hij vond er rekeningen, enkele oude contracten met impresario's en dan de gewone correspondenten-

tie die men van een vrouw als Colleen Stevenson nu eenmaal was, kon verwachten; talloze minnebriefjes van aanbidders, het ene nog vuriger dan het andere, uitnodigingen voor partijen, brieven van regisseurs en collega's, maar niets compromitterends, geen enkel briefje in geheimschrift, geen aantekeningen, volstrekt niets, wat tegen haar had kunnen pleiten.

En toch, toen inspecteur Kingsford tenslotte met enkele koele woorden van verontschuldiging vertrok, was zijn overtuiging nog volstrekt niet geschokt, dat die revue-artieste, die zo weelderig kon leven bij de smokkelhandel geïnteresseerd was.

Haar gehele houding, toen zij hem trachtte over te halen, gevoegd bij wat hij vroeger reeds ontdekt had, droeg er toe bij, zijn argwaan te versterken, zelfs al had hij in dit huis niets kunnen ontdekken, dat hem enig houvast gaf.

De oude hulpbediende hield de deur voor de kleine politiemacht open en deed deze weer achter de ongewenste bezoekers dicht.

Voor het huis stond een klein troepje nieuwsgierigen, die de politieauto hadden gezien.

Slecht gehumeurd stapte Kingsford weer in de wagen en O'Mara ging naast de chauffeur zitten.

Kingsford kon diens gezicht zien, als hij nu en dan met de chauffeur sprak en kwam tot de slotsom, dat dat gezicht hem volstrekt niet beviel.

Hij had onmogelijk kunnen verklaren, wat hij er eigenlijk op las; het was een mengsel van spot en zegepraal en leedvermaak, gemengd met iets als verbazing.

En toch, welk een ijver had O'Mara niet aan de dag gelegd tijdens het onderzoek. Hij was overal het eerste bij geweest, hij had alle deuren onder zijn bereik geopend, had in alle kasten gesnuffeld, alle wanden betast en vroeg telkens om nieuwe sleutels.

En toch, de houding van die man stond hem niet aan. Tot tweemaal toe had hij hem snel en fluisterend een paar woorden zien wisselen met de man in de groene livrei.

Ontevreden stak hij de hand in zijn zak, ontevreden over zich zelf en over de uitslag van de huiszoeking, om door een sigaret zijn verstoordheid wat te verdrijven. Hij vond in die zak nog meer dan het pakje met sigaretten, dat hij los bij zich had gestoken, namelijk een stukje papier, dat ritselde toen het tussen zijn vingers raakte. Hij haalde het te voorschijn, ontvouwde het en las tot zijn verbazing de volgende woorden:

Bel precies om vier uur Main Branch nr 19307 op. Neem u in acht voor degenen die gij verdenkt. Ik heb u belangrij-ke mededelingen te doen. R.

Kingsford bleef een ogenblikje op het papiertje staren, zonder er aan te denken dat de agent, die voor hem zat, door een weinig achterover te leunen, gemakkelijk eveneens kon lezen wat het briefje behelsde.

Toen vouwde hij het haastig op, stak het weg en wierp even een vluchtige blik op de agent, die echter strak voor zich uitkeek.

Aanvankelijk begreep Kingsford volstrekt niets van die vondst in zijn zak, noch van de betekenis van die waarschuwing.

Toen begon hij te begrijpen dat het briefje hem in de zak moest zijn gesmokkeld, tijdens zijn bezoek aan het huis van Colleen Stevenson.

Maar wie kon dat hebben gedaan?

Hij dacht ingespannen na. Hij herinnerde zich dat hij nog in zijn linker zak getast had, waaruit hij het briefje had gehaald, een paar seconden voor zij het huis zouden verlaten, om zich te overtuigen dat zijn sigaretten, niet kapot waren gegaan door een tamelijk onzachte aanraking met de trapleuning. Toen had hij niets gevoeld dan dat bijna lege pakje sigaretten.

Hij was snel de vestibule overgestoken en de man in het groen liep vooraan, terwijl de agenten en O'Mara hem volgden.

Van die laatsten was natuurlijk geen sprake en de bediende kon het onmogelijk in zijn zak hebben gestoken, want die had steeds op zijn minst vier passen voor hem uitgelopen en dat nog rechts.

Bij de deur echter had de oude hulpknecht in eerbiedige gebogen houding gestaan en die was vlak bij hem geweest en links van hem, toen hij de deur opendeed, om hem en zijn manschappen te laten voorbijgaan.

Nu pas viel het hem plotseling in, dat dit oude mannetje hem heel even op een zonderlinge wijze had aangekeken en dadelijk daarna weer voor zich. De helderheid en de uitdrukking van de grijze ogen waren hem opgevallen.

Toen hij het huis verliet was hij dadelijk naar de auto gestapt, niemand was hem op zijn weg over het trottoir gepasseerd, dat herinnerde hij zich duidelijk en het was derhalve onmogelijk, dat iemand hem op straat dat zonderlinge briefje in de zak had gestopt.

Dus zou de man het gedaan hebben? Maar waarom? Wat was dat mannetje voor iemand? Wat kon het voor een mededeling zijn, die hij te doen had? En wat betekende die letter R...

Plotseling ging het als een schok door hem heen, dat het Raffles kon zijn, en dan was die gevaarlijkste van alle booswichten nog geen tien minuten geleden onder het bereik van zijn hand geweest.

Hij had de man kunnen arresteren, die hij het vurigste van alles eens hoop te vatten.

Inspecteur Kingsford was in hart en nieren politiemans en beschouwde in alle oprechtheid Raffles als een der gevaarlijkste en schranderste meesterdieven, die er ooit bestaan hadden, of bestaan zullen. Hij erkende ten volle de moed, de zeldzame schranderheid en de buitengewone slimheid van de Grote Avonturier, maar hij zag in hem slechts een bandiet, een vijand van de maatschappij, des te gevaarlijker door zijn schranderheid en in zijn eierzucht en ijver hoopte hij vurig, de man te zullen zijn, die Raffles voorgoed onschadelijk kon maken. Dat hij nu en dan de politie hielp, als het zo in zijn kraam te pas kwam, maakte voor hem niet het minste verschil.

Hij wilde dadelijk zekerheid hebben. Hij gaf een bevel en dadelijk stopte de chauffeur, toevallig juist voor een seinpaal van de politie. Kingsford stapte

nog voor de auto geheel stilstond er uit, snelde op de rood geschilderde paal toe, opende het deurtje met zijn sleutel en riep opgewonden in het toestel:

— Posthuis Stanton Street. Hier spreekt inspecteur Kingsford. Laat onmiddellijk drie man naar het huis van Mrs Colleen Stevenson, op de hoek van de Attorney Street gaan, en arresteer daar de oude hulpbediende. Doe het vlug en doe het goed. Het is een gevaarlijk heerschappij en hij is helemaal niet oud en alleen maar gegrimed; denk daarom. Houd hem daar vast tot ik kom... Neen, een vergissing is niet mogelijk; er is nog zo'n hulpkracht, maar die is piepjong. Een hoofdagent of nog beter een inspecteur met drie man... Begrepen?...

O'Mara keek vreemd op bij het horen van dit bevel en dat ontging niet aan het scherpe oog van Kingsford.

De chauffeur hield zich letterlijk aan zijn opdracht en ruim een kwartier na te zijn vertrokken, stond de auto al weer voor het huis geparkeerd.

Een inspecteur stond op de stoep, met zijn handen op de rug en een tamelijk mistroostig gezicht. Hij kwam dadelijk toelopen, zodra hij de auto zag stoppen en rapporteerde:

— Uw instructie ontvangen, inspecteur. Wij hebben er dadelijk werk van gemaakt, maar we kwamen enige minuten te laat. Toen ik aanbelde en naar hem vroeg, werd mij gezegd, dat hij juist was weggegaan.

— Waarheen?

— Dat weet ik niet. Zo'n kwibus in het groen zei, dat hij zich onlekker voelde en verlof had gevraagd om naar huis te gaan.

— Vervloekt, mompelde Kingsford. Hij moet het hebben voorzien, die slimme duivel.

Op dat ogenblik kwam er een straatjongen langs, met een brutale tronie en zo vuil om met geen tang aan te pakken. Hij bleef staan en zei met zijn schelle jongsstem:

— Is dit de auto van inspecteur Kingsford?

De inspecteur wendde zich met een ruk naar de jongen om en zei:

— Ik ben Kingsford. Wat moet je van me?

— Een briefje voor u, inspecteur.

De jongen stak hem een beduimelde enveloppe toe en was onmiddellijk verdwenen, voor Kingsford zelfs de tijd had gehad het couvert open te scheuren.

Hij stapte uit en las op enige afstand het briefje, dat als volgt luidde:

Ik had dit wel verwacht, inspecteur, want ik weet, dat gij een van mijn grootste persoonlijke tegenstanders zijt. Ik ben dus zo vrij geweest, mijn biezen te pakken. Denk aan het vorige briefje. Het is werkelijk van zeer groot belang en voor alles, vertel voorlopig niets aan hoofdinspecteur Marybound en nog veel minder aan O'Mara. Zij zijn niet te vertrouwen. Zij mogen volstrekt niet weten, dat de oude bediende, die zich met een bepaald doel in dit huis ophield, niemand anders was dan uw bereidwillige dienaar.

John Raffles.

Kingsford vouwde het briefje langzaam op en liep met een bleek, strak gezicht naar zijn auto.

Hij begreep, dat hij in een warnet van bedrog en leugens was geraakt en het was nu wel zeker, dat Raffles die leugens reeds voor een deel had doorzien, waar hij zelf nog in het duister tastte. Dit stemde hem bitter en kwetste hem meer dan hij zich zelf wilde bekennen, zijn eigenliefde.

Hij stak het briefje, dat in blokletters geschreven was, in zijn binnenzak, stapte in en gaf op korte toon opdracht, naar het hoofdbureau van de wijk te rijden. Daar kwam hij aan in een verre van rooskleurige stemming, bracht uitvoerig rapport uit aan de commissaris, zonder echter nog iets te zeggen van de briefjes of van zijn argwaan, die tegen O'Mara al lang bestond en ging toen weer aan zijn dagelijks werk.

Terwijl dit alles geschiedde, reed Raffles in een auto, waarvan hij de gordijntjes voor de ruiten kon laten zakken door de buitenwijken van Brooklijn en ontdeed zich daar van de vermomming,

die hem had geholpen toegang te verkrijgen in het huis van Colleen Stevenson.

Naast hem zat zijn vriend en trouwe assistent Charles Brand. De jongeman was in diepe gedachten verzonken en hief slechts nu en dan het hoofd op om door een smalle kier van het voorgordijntje naar de brede rug te kijken van James Henderson, de reusachtige chauffeur, die de auto bestuurde.

Na enige ogenblikken zei hij:

— Er is een ding, waarvoor ik vrees koester, Edward.

— Wat kan dat zijn?

— Dat O'Mara Mrs Stevenson zal waarschuwen.

— Waarvoor zou hij haar moeten waarschuwen, denk je?

— Wel voor jou; voor wie anders? Het moet hem nu toch duidelijk zijn geworden, dat je die vrouw wantrouwt, want wat kan je anders vermomd in haar huis te maken hebben gehad?

— Ik ben het niet helemaal met je eens, amice. Ten eerste weet O'Mara het volstrekt niet zeker, dat ik het ben geweest, want Kingsford zal niet zo dom zijn, een man in vertrouwen te nemen, die hij zelf al lang met een schuin oog aanziet. O'Mara kan dus hoogstens verwonderd zijn geweest over mijn plotselinge verdwijning en ook over de handelwijze van zijn chef, die eensklaps weer terug reed. Maar zelfs al begreep hij het en al waarschuwde hij Mrs Stevenson, wat zou dat dan nog te beduiden hebben?

— Wel, zij kan de afspraak voor vanavond met Marybound herroepen, die jij op het dak hebt afgeluisterd.

Raffles, die juist het laatste restje kleurstof van zijn gelaat wreef met een doekje, dat hij bevochtigd had met de inhoud van een klein, kristallen flesje, schudde glimlachend het hoofd en zei:

— Die afspraak komt zij na, daar ben ik zeker van, ondanks alle waarschuwingen. Zij zal er heus niet bang voor zijn, dat zij voortaan door Raffles op al haar tochten wordt bespied en meer in het bijzonder vanavond.

Raffles deed zijn boord aan, strikte daaronder zorgvuldig zijn das, kamde

zijn haar, trok vest en jas aan en bekeek zich voldaan in een kleine zakspiegel.

Hij was tevreden, want niemand, zelfs Brand niet, zou in die elegante heer van middelbare leeftijd de oude bediende met zijn rimpelig gelaat van een half uur geleden hebben herkend.

Raffles keek op zijn horloge en zei:

— Wij zullen ons moeten haasten, Charles, het is ruim drie uur en ik wil op tijd zijn.

— Zou hij niet trachten, je in de val laten te lopen?

— Als hij dat niet deed, dan zou inspecteur Kingsford niet de man zijn voor wie ik hem houd, antwoordde Raffles lachend. Natuurlijk zal hij proberen mij om vier uur te arresteren en daarom heb ik ook mijn maatregelen genomen.

— Het is ook nog de vraag, of hij je dankbaar zal zijn voor je inlichtingen, meende Brand.

— Dat is wel mijn laatste zorg, zei Raffles schouderophalend. De hoofdzaak is dat hij zekerheid en ook bewijzen krijgt, om die smokkelaarster te arresteren. Er zal waarschijnlijk wel wat modder naar boven komen, zodra die arrestatie een feit is, maar dat is nu eenmaal onvermijdelijk. Zulke dingen zuiveren de atmosfeer en brengen er voor enige tijd de schrik in. En zijn dankbaarheid kan hij behouden.

— Maar welk voordeel kan ons deze gehele geschiedenis opleveren?

— Ten eerste een moreel voordeel; de opruiming van enige zeer gevaarlijke smokkelaars, benevens een half dozijn omkoopbare politiemannen en ten tweede, naar ik hoop, een geldelijk voordeel, ofschoon dat nog een klein geheimpje is, waarover ik mij nog niet wil uitlaten.

De rit duurde nog een kwartier waarna Henderson ergens stopte, bijna aan het einde van een schier eindeloze straat in Brooklijn, die juist op die plek een flauwe bocht maakte, zodat men, staande aan de buitenzijde van die bocht, bijna de gehele straat kon afzien, die meer dan drie kwartier gaans lang was en uitliep, zoals verreweg de mees-

te straten in deze wijk, op de kade van East River.

Henderson had blijkbaar reeds zijn instructies ontvangen, want nadat Raffles en Brand waren uitgestapt, reed hij een zijstraat in, sloeg weer een hoek om en verdween uit het gezicht.

— Wat doet hij nu? vroeg Brand verbaasd.

— Op ons wachten, gaf Raffles lachend ten antwoord. Ga nu mee, het is bijna tijd.

Zij gingen een grote huurkazerne binnen, waar zij zich als gewone bezoekers gedroegen, stapten in de lift en lieten zich naar de bovenste verdieping brengen.

Zodra alles om hen weer stil was, gingen zij vlug de trap naar de zolder op en bereikten van daar het dak. Er stond een zwaar, ijzeren raam op, bestemd om een bundel telefoondraden te torsen en Brand begreep nu direct wat het doel van Raffles was geweest.

Deze haalde uit zijn handtas een klein mahoniehouten kistje te voorschijn en had heel spoedig een verbinding tot stand gebracht.

Half verborgen achter een hoge schoorsteen en met een sterke prisma-kijker gewapend, tuurde hij de straat af en zei toen glimlachend tot Brand:

— Ik geloof dat zij de val al hebben opgezet.

— Welke val en waar? vroeg Brand verbaasd.

— Wel natuurlijk voor het adres Main Branch nr 19307. Kingsford heeft natuurlijk laten opzoeken, wie dat telefoonnummer heeft en zal wel vreemd opkijken, als hij tot de ontdekking komt dat het het nummer is van een eerzaam kruidenier, die zeker niet verdacht kan worden van sympathieën met zo iemand als ik ben. Ik zie daar een paar verdachte lui heen en weer kuieren, die zeker om vier uur naar binnen zullen gaan en de niets vermoedende stumper overvallen. Zij weten niet, dat ik de lijn een beetje verlengd heb met heel eenvoudige middelen. Onze vriend de kruidenier weet het trouwens al evenmin, dat ik vanochtend in de vroegte aan zijn telefoonleiding heb geknoeid.

Maar laten wij nu opletten, het zal aanstonds vier uur slaan.

Raffles bracht de hoorn aan zijn oor en nog een paar minuten verliepen in spanning.

Toen hoorde Brand de heldere stem vlak bij zich in het toestel spreken:

— Goede middag, inspecteur Kingsford. Mooi op tijd, hé. Ja, u spreekt met Raffles in eigen persoon, als ik mij zo mag uitdrukken. Het doet mij leed, dat gij u zoveel tijd en moeite gegeven hebt, om mij te arresteren. Maar laten wij ter zake komen. Inspecteur Kingsford, ik heb u het volgende mede te delen: Heden avond om zeven uur heeft Colleen Stevenson een samenkomst met uw chef, hoofdinspecteur Marybound. Hij is zonder enige twijfel een medeplichtige van de smokkelaarsbende, waartoe die vrouw behoort, evenals O' Mara. Neem u voor die twee in acht, want als zij bemerken dat gij bewijzen

in handen hebt, is uw leven geen oortje meer waard. Die bewijzen zal ik u leveren, mits ik van u, op uw woord van eer, de toezegging krijg, dat u mij althans in deze zaak, waarin wij immers zij aan zij staan, de voet niet dwars zet... Wat zegt u... of ik geheel onzelfzuchtig handel? Neen, dat niet. Ik hoop integendeel, ruimschoots te worden schadeloos gesteld voor mijn moeite. Inspecteur, waarom zouden wij elkaar tegenwerken? Ik herhaal mijn waar-schuwing zowel als mijn aanbod. En denk er wel aan, Raffles is niet gewend zulke dingen te herhalen. Tot ziens.

Raffles maakte de verbinding los, en de twee vrienden klommen snel weer omlaag, wachtten op de zolder tot alles veilig was en gingen toen verder naar beneden.

Zij verlieten het huis, gingen de zijstraat in en vonden wat verder hun auto geparkeerd.

HOOFDSTUK V

EEN KOMPLOT

Raffles sprak even met Henderson en ging toen naast Brand zitten.

Pas toen zij onderweg waren, begon hij:

— Hij wenst mijn hulp niet, zegt inspecteur Kingsford. Die jonge dwaas. Hij beseft niet aan welk gevaar hij bloot staat, zodra Marybound, die heel scherpe ogen heeft, tot de ontdekking komt, dat Kingsford hem heeft voorzien en dus aan zijn ondergang gaat werken. Hij schijnt Marybound niet te kennen; tenminste niet goed. Maar ik ken hem des te beter. En of die domoor nu mijn hulp aanvaardt of niet, ik zal op hem acht blijven slaan, want ik vind hem een ferme knaap en ik zou niet graag willen, dat hem een ongeluk overkomt.

— Je had het over een samenkomst tussen Marybound en Mrs Stevenson, die om zeven uur zou plaats hebben. Ben je van plan haar na te gaan?

— Dat spreekt vanzelf. Ik moet tot iedere prijs trachten te ontdekken, wat zij met Marybound te bespreken heeft.

— Hoe kan dat? Ze moet vanavond optreden.

— Precies en daarom kunnen wij er wel op rekenen, dat de plaats van bijeenkomst niet ver van het Morris theater verwijderd zal zijn. Misschien heeft die samenkomst plaats in een of ander restaurant, waar zij tevens gaan dineren.

— Ja, dat ligt het meest voor de hand, ofschoon zij dingen van gewicht, die niet voor andermans oren bestemd zijn, wel niet in een volle eetzaal zullen bespreken.

— Dat spreekt vanzelf. En daarom moeten wij onze maatregelen nemen, waarbij ik op je hulp reken, Charles.

— Je kunt natuurlijk op mijn hulp rekenen, maar de partij, die zij vanavond in haar huis geeft, hoe moet het daarmee?

— Die begint pas na afloop van de voorstelling; om half twaalf.

— Je zou daar immers als hulpbediende zijn gebleven?

— Dat was oorspronkelijk mijn plan en als het mogelijk is, kom ik mijn ongesteldheid ook nog te boven en bied mijn diensten aan. Het zou van veel belang zijn, als ik daar bij was.

— Maar dan loopt je leven gevaar, riep Brand verschrikt uit. Zo niet van haar kant, dan toch van de zijde van Kingsford, want die kon vannacht wel eens een kijkje komen nemen.

— Daar zou ik het dan op aan moeten laten komen. Ik ken het huis door en door en hij kent het niet; dat is vanochtend wel gebleken. Iemand die precies de inrichting van een huis kent heeft een grote voorsprong op degenen, die het slechts van één enkel bezoek kennen. Wij zullen nu vlug moeten voortmaken, amice, want er valt nog

heel wat te doen. Daar onze tegenpartij slim is, moeten wij al onze krachten inspannen, om nog slimmer te zijn.

... ..

Precies om zeven uur stopte de auto van hoofdinspecteur Marybound voor een groot restaurant in een der zijstraten van Broadway, op ongeveer tien minuten gaans verwijderd van het Morris Theater.

Marybound was in burger en ging vlug het gebouw binnen, waar men hem scheen te kennen en eerbiedig begroette.

In de vestibule kwam de gerant dadelijk naar hem toe en wisselde op fluissterende toon vlug een paar woorden met hem.

Toen ging Marybound verder, vergezeld door de gerant en liep met hem een lange gang in, met kamerdeuren aan weerszijden.

Bijna aan het einde daarvan haalde de gerant een sleutel te voorschijn, opende daarmee een der deuren en zei zacht:

— Deze kamer is uitstekend geschikt. De twee aangrenzende vertrekken zijn op slot en ik zal zorgen dat er niemand komt.

Marybound was reeds binnen getreden, de gerant knikte hem familiaar toe, vertrok en deed de deur achter zich dicht.

Er verliepen ongeveer vijf minuten en Marybound had al een paar maal ongeduldig op zijn polshorloge gekeken, toen de sleutel weer in het slot werd gestoken en de gerant Colleen Stevenson binnenliet, die door hem hoffelijk werd begroet.

Zodra de deur weer gesloten was en de twee alleen waren, begon Marybound woedend, de vrouw bij de polsen vattend:

— Wat was dat, waarover je mij vanmiddag opbelde? Was dat ernst? Heeft die vent het gewaagd, je het hof te maken?

Zij keek hem verbaasd aan en zei:

— Vanmiddag scheen je dat helemaal niet zo erg te vinden.

— Ik zei, dat jij hem zijn gang had

moeten laten gaan en dat is heel anders. Een verliefd man doet altijd domme dingen en heeft zijn hoofd niet bij zijn werk. Maar daarom kan ik wel jaloers zijn.

— Wees voor mijn part jaloers, maar laat alsjeblieft mijn polsen los, want ik moet vanavond spelen en blauwe plekken zouden niet heel erg mooi staan.

Hij liet haar los, liep een paar maal heen en weer over het dikke tapijt en ging toen vlak voor haar staan.

Op gedempte toon begon hij te spreken:

— Daar moet in ieder geval een einde aan komen en direct. Overmorgen moeten wij die grote slag slaan, en ik verkies niet, dat die mislukt. Een van mijn ondergeschikten wil optreden als een onkreukbaar ambtenaar; dat is lastig. Ik geloof dat hij iets vermoedt.

— O ja?... geloof je dat? vroeg zij ironisch. Maar, mijn goede man, hij weet op een beetje na, alles. Waarom heeft hij mijn huis van kelder tot zolder doorzocht? Waarom wilde hij zelfs mijn correspondentie nazien? Als O'Mara mij niet bijtijds gewaarschuwd had, zou ik misschien tegen de lamp zijn gelopen. Maar er is iets nog veel ergers en ik waarschuw je, vrindje, wij zijn allebei voor de haaien, als je geen afdoende maatregelen neemt.

De kapitein verbleekte een weinig en vroeg met haperende stem:

— Wat kan er dan nog méér zijn?

— Niets anders dan dat Kingsford jou en O'Mara niet alleen wantrouwt, maar alleen nog op een paar bewijzen wacht om jullie ondergang te bewerken. Hij is een van die kerels, die hun plicht boven alles stellen. Heeft O'Mara je dan nog niets verteld?

— Dat kon hij niet. Ik ben de laatste drie uur niet op mijn bureau geweest. Zeg dan toch wat er is. Wat kan Kingsford weten?

— Hij weet bijna alles. En wie denk je, dat het hem heeft medegedeeld?

— Geef me nu geen raadseltjes op, zei Marybound nijdig. Daarvoor ben ik niet in de stemming. Spreek duidelijke taal, wat ik je verzoeken mag.

— En wees jij een beetje beleefder

zei de vrouw scherp. Je hebt geen straatmeid voor je. John Raffles is de man, die hem heeft ingelicht en hem tegen jou en O'Mara gewaarschuwd heeft.

Marybound werd asgrauw en er kwam een gevaarlijke flikkering in zijn ogen.

De hand die hij op haar arm legde, trilde toen hij op schorre toon zei:

— Hoe weet je dat?

— Dat zal ik je zeggen. Toen de politieauto terugreed, vond Kingsford een briefje in zijn zak, dat hij ontvouwde en zo dom was, zonder de nodige voorzorgen te lezen, zodat de agent die naast hem zat er kennis kon van nemen. Dadelijk daarop reed hij naar mijn huis terug. Die agent staat in onze dienst. Het was Hare.

— Wat stond er in dat briefje? vroeg Marybound, met trillende lippen.

— Slechts enige woorden: Bel precies om vier uur Main Branch nr 19307 op. Neem u in acht voor degenen, die gij verdenkt. Ik heb belangrijke mededelingen te doen. R.

— Om vier uur was ik al van het bureau weg. Heeft Kingsford opgebeld?

— O'Mara zegt dat hij het deed.

— En werden er geen pogingen gedaan om Raffles aan het andere einde van de lijn te arresteren? vroeg Marybound direct.

— Denk je dat Raffles gek is? Hij had de lijn eenvoudig afgetapt.

— Wie kan hem dat briefje in zijn zak hebben gemoffeld?

— Dat kan niemand anders gedaan hebben dan een oude hulpknecht, die met het oog op mijn partij van vannacht meehielp aan de voorbereidingen en die eensklaps verdwenen is. O'Mara houdt vol, dat niemand anders het kan hebben gedaan, want hij hield de deur open.

— Dus je vermoedt...

— Dat die zogenaamde oude knecht Raffles was en dat is zo goed als zeker.

— Heb je nog meer van die aangename berichten?

— Ja, tot mijn spijt. Ik ben er namelijk zo goed als zeker van, dat die zogenaamde bediende zijn tijd in mijn huis goed heeft besteed en dingen heeft

ontdekt, die beter verborgen konden zijn gebleven. We hebben kaarsvet gevonden bij de geheime deur en in mijn huis zul je nooit een kaars vinden, omdat ik als de dood ben voor brand, en aan het pakje brieven in geheimschrift, die wij tweeën indertijd gewisseld hebben en dat ik natuurlijk bijtijds in veiligheid had gebracht, voor Kingsford kwam, ontbreken er twee.

— God bewaar me, schreeuwde Marybound, die zich niet meer kon inhouden. Hij zal ze vast en zeker ontcijferen...

— En dan de inhoud waarschijnlijk aan zijn vriend Kingsford mededelen, voltooide Colleen de zin.

Marybound bleef haar met uitpuilende ogen een ogenblik aanstaren, een weinig voorovergebogen en met zijn ellebogen op de tafel leunend. Een ogenblik kwam het hem voor alsof een ijzeren vuist hem in de nek had gegrepen en hem zou smoren. Het was alsof een voorgevoel hem zei, dat hij juist even te lang in de modder had geroerd en dat zijn noodlot hem ging achterhalen. Maar toen schudde hij zich, alsof hij met geweld iets van zich afwierp en zei met een strak gezicht:

— Dit doet de maat overlopen. Die twee moeten weg en zo gauw mogelijk. Weet je zeker dat Kingsford er niet over denkt naar onze partij over te lopen?

— Daar is geen sprake van. Liever zou hij zich, geloof ik vast, een kogel door de kop jagen, dan met ons mee te doen. Ik ken dat soort. En reken er op, Marybound, als hij je snapt, zal hij onverbiddelijk zijn en je als een paling stropen.

Marybound was opnieuw verbleekt, maar in zijn ogen was een doodvonnis te lezen.

— Luister, begon hij weer. Je moet goed begrijpen, Colleen, dat ik niet zo ver ben gegaan, om nu door een melkmuil van een dienstklopper een beentje te worden gelicht.

— Doe wat je wilt, maar wees tenminste zo verstandig, dat zaakje van overmorgen op te geven. Het is nu te gevaarlijk geworden en...

— Nooit van mijn leven, viel Marybound haar ruw in de rede. Denk je dat ik een zaakje laat lopen, dat ons misschien voorgoed boven Jan brengt? Ik denk er niet aan. En wat meer is; ik hoop twee vliegen in één klap te slaan. Misschien zelfs wel drie. Kingsford moet op deze expeditie worden uitgestuurd.

— Ben je gek geworden? riep Colleen verschrikt.

— Helemaal niet. Ik ben nog nooit zo goed bij mijn verstand geweest. Ik zal je mijn drie vliegen met name noemen. De eerste is onze winst, de tweede, dat Kingsford zijn argwaan zal laten varen, als hij ziet dat ik hem zelf op die zaak uitstuur en de derde is, dat Kingsford van deze onderneming zo nodig niet zal keren.

Colleen deed een stap achteruit en keek de hoofdinspecteur strak aan.

Toen vroeg zij langzaam:

— Is dat absoluut nodig?

— Het is onvermijdelijk.

— Ja, dan moet het natuurlijk ook gebeuren. Maar, het is toch wel jammer. Ik had nog altijd hoop, hem over te halen.

— Geloof je zelf dat dit mogelijk zou zijn, Colleen?

— Neen, eerlijk gezegd, geloof ik het niet. Het is pijnlijk voor mijn eigenliefde, maar hij zal zijn plicht om mijnen wil niet verzaken.

— Dan is hiermede zijn vonnis uitgesproken.

— En hoe stel je je dat voor?

— Ja, ... kijk... dat is een subtiel geval. Ik zal O'Mara in de arm nemen en hem het geval uitleggen. Hij schiet buitengewoon zuiver en hoe licht verdwaalt er niet een kogel. Het is donker op die plek. Natuurlijk moet alles van tevoren worden berekend. Bedenk, Colleen, wat er aan dit zaakje verdiend kan worden. Je doet toch mee?

— Wat een vraag... Natuurlijk doe ik mee, maar onder één voorwaarde; er mag van het goedje ditmaal niets in mijn geheime kelders worden opgeslagen. Ik bedank er voor, om gesnapt te worden en die kans is groot, nu Raffles in mijn huis aan het snuffelen is geweest.

— Zou je je er ditmaal niet liever helemaal buiten houden?

— Neen, antwoordde zij vastberaden. Het is een soort sport voor mij geworden, waar ik niet meer buiten kan. Als er gevaar dreigt, des te beter, maar ik behoef niet willens en wetens mijn laatste troeven uit handen te geven, door de boel bij mij te laten brengen. Er zijn wel andere plekken te vinden.

— Mogelijk, maar die zijn lang niet zo goed, zei Marybound, die in gedachten verzonken was geweest. Komaan Colleen, het is toch bijna onmogelijk, dat de toegang ontdekt wordt door iemand, die het geheim niet kent.

— Voor Raffles is niets onmogelijk, zei zij kortaf. Hij hoeft maar de derde steeg naar de kade toe een stuk of tien meters binnen te lopen en als hij de man is, voor wie ik hem houd, dan vindt hij het wel.

— Stil toch, spreek niet zo luid, zei Marybound ongerust.

— Klets niet, de kamers hiernaast zijn leeg en de deuren op slot gedraaid. Je ziet dat er een dik gordijn voor de gangdeur hangt. Tenslotte zal de gerant er wel voor zorgen, dat hier niemand in de buurt komt.

— En toch moeten we de voorzichtigheid nooit uit het oog verliezen. Vervloekt, ik heb mij nog nooit zo ongerust en onzeker gevoeld. Het is me alsof er iets boven mijn hoofd hangt. Ik wil er echter niet aan toegeven; we zullen eens zien, of krachtige middelen hier niet helpen. De zaak gaat in ieder geval door. De jongens komen overmorgen op het afgesproken uur aan steiger 15, dat is op één na de eerste van Fulton Street af. Het heet dat ik het plannetje ontdekt heb en ik breng een grote politiemacht op de been, waarover inspecteur Kingsford het bevel zal krijgen. Maar het spreekt vanzelf, dat die naar een heel andere plek gezonden wordt, zodat we aan steiger 15 de handen zo goed als vrij hebben. Natuurlijk zullen daar ook enige agenten zijn, maar ik zal zorgen, dat die allen op onze hand zijn.

— Liggen er aan steiger 15 geen andere boten?

— Alleen maar lege lichters. Daar is voor gezorgd. Er zullen ook auto's klaar staan; maak je daarover niet ongerust; alles zal op rolletjes lopen. En de boel moet bij jou worden opgeslagen, daar is nu eenmaal op gerekend.

— En als Raffles het ontdekt?

— Hij zal het niet ontdekken, want je zult toch niet zo dom zijn, weer zo'n zogenaamde oude hulpknecht in huis te nemen? Dan doe je het met eigen bedienden en je neemt geen noodhulpen meer aan, zei Marybound ongeduldig.

— Die andere kan zijn ontdekking openbaar maken, hield Colleen vol.

— Bedoel je dat hij er een stukje over in de krant gaat schrijven? vroeg Marybound ironisch. En al deed hij zo iets, wat zou dat dan nog helpen? Ik ben de politiechef in de wijk, waarin jouw huis ligt en als ik een onderzoek instel, wel, dan vind ik natuurlijk helemaal niets. Neen, van die kant vrees ik geen gevaar. Overigens, tussen nu en overmorgen kan ik onmogelijk de jongens opdracht geven een nieuw plan op te maken. Vergeet niet dat ze op het ogenblik nog in open zee zijn met hun motorboot, maar ik beloof je dat dit de laatste maal zal zijn geweest, als je zo bang bent. We zullen zo gauw mogelijk de boel weer bij je laten weghalen. Kopers zijn er in overvloed, méér dan we tevreden kunnen stellen en het goedje behoeft dus maar een paar dagen in je kelder te blijven. En wat Kingsford betreft, met hem hebben we afgedaan. Overmorgen is zijn rijk uit, hij heeft zijn eigen lot bezegeld, de stomeling. Hij is te gevaarlijk, hij moet

verdwijnen.

Hij had een blik op zijn horloge geworpen en ging nu voort:

— Als jij vanavond nog moet optreden, dan zou ik maken dat ik weg kwam. Om half twaalf in je huis. Ik ben immers onder je gasten?

— Dat geloof ik wel, antwoordde Colleen met een glimlach.

Zij had haar tas en bont klaar liggen en begaf zich naar de deur.

— Je moet bellen; de deur is op slot. De gerant heeft ons hier ingesloten, zodat niemand ons samen zou kunnen vinden, zei Marybound.

Het duurde niet langer dan een minuut, voor er vlugge stappen klonken en de gerant eigenhandig de deur weer opende.

— De weg is vrij, ga jij eerst Colleen, dan zien ze jullie niet samen in de vestibule, zei hij.

Colleen Stevenson knikte Marybound toe en zei zacht:

Zij vertrok en een paar minuten later volgden Marybound en de gerant haar.

— Tot twaalf uur dan.

Toen zij uit het gezicht verdwenen waren, ging de deur van een der aangrenzende kamers heel langzaam open. Een paar doordringende ogen namen de toestand op en zagen dat de weg vrij was.

Direct daarna ging eeri kelner naar buiten, sloot de deur geruisloos met een sleutel en kwam vlug en zonder enig geluid te maken op zijn beurt de gang door, tot hij aan het eind daarvan om de hoek verdween van een portaal, zonder dat iemand er iets van gemerkt had.

HOOFDSTUK VI

OP DE STEIGER

Toen inspecteur Kingsford diezelfde nacht, na middernacht naar zijn eenvoudige woning terugkeerde, na een zware dienst, gaf zijn hospita hem een briefje, dat omstreeks een uur tevoren voor hem bezorgd was.

Hij scheurde het couvert haastig open en las het volgende:

Mr Inspecteur Kingsford. Er is deze avond een aanslag op uw leven beraamd. Overmorgen zult gij door een verdwaalde kogel in de rug getroffen moeten worden. Gij wordt te lastig voor zekere lieden. Ik was in staat het komplot af te luisteren in het restaurant op een hoek van Broadway. Ik zal u per telefoon nadere bijzonderheden mededelen aan uw eigen woning, vannacht om half een. En ik raad u dringend aan, voor een ogenblik uw vijandschap jegens mij te vergeten. Het komt soms voor, dat tegenstanders een verbond sluiten tegen een gemeenschappelijke vijand; laten wij dit voor ogen houden. Later kunt gij doen wat gij wilt, het gaat thans om uw leven.

Deze brief was voluit ondertekend met de naam John Raffles.

Kingsford was ongetwijfeld een moe-

dig man, maar toch verbleekte hij een weinig bij het lezen van deze waarschuwing. Meer dan iemand anders had hij reden, om aan te nemen, dat deze ernstig gemeend was.

Aan de slaperige hospita, die met lodderige ogen op de deurdrempel stond en naar hem keek, vroeg hij:

— Wie bracht dat briefje?

— Ik weet het niet, Mr Kingsford, het is waarschijnlijk onder de voordeur geschoven, want ik vond het in de gang liggen.

Kingsford beet zich even op de lippen. Dat was precies de methode van Raffles.

— Wat mij betreft, zei hij tot de hospita, kunt u nu wel naar bed gaan, want ik zal u niet meer nodig hebben.

De hospita wenste hem goede nacht en verliet het vertrek.

De pendule op de schoorsteenmantel wees vijf minuten voor half een.

Kingsford ontdeed zich van zijn overjas, en stak een sigaret op, nam toen weer het briefje ter hand en las het nogmaals over.

Het was in blokletters geschreven, op papier, zoals men het in iedere drugstore van New York kan krijgen. Zelfs

de meest bekwame expert zou er niets bijzonders aan hebben kunnen zien.

Plotseling deed het scherpe gerinkel van de telefoon op zijn schrijftafel hem uit zijn gemijmer opschrikken.

Hij ging naar het toestel en nam de hoorn ter hand.

Onmiddellijk klonk een heldere stem, die zei:

— Met wie spreek ik?

— Hier spreekt inspecteur Kingsford.

— Ja, ik hoor het; ik herken uw stem. Hier John Raffles. Hebt u mijn briefje gelezen?

— Zoëven.

— Goed... Gelooft u dat het waarheid bevat?

— Dat doe ik zeker. Waarom zoudt u mij bedriegen? Wilt u mij zeggen wat er gaande is?

— Dat was ik juist van plan. Luister.

Gedurende enige tijd klonk niets anders dan een heldere, metalen stem. Kingsford vernam de ganse moorddadige toelag, het gehele komplot. Dat Raffles de vrouw gevolgd was van haar woning af en langs een achterdeur het restaurant was binnengeslopen, vermomd als kelner, omdat hij van tevoren begreep, dat stellig dit of een ander restaurant de plek van samenkomst zou zijn, daar Colleen Stevenson over een uur reeds moest optreden. Hoe hij zich verder toegang had weten te verschaffen door middel van een looper in een vertrek, grenzend aan de kamer, waar Marybound en Colleen Stevenson zich bevonden en op die wijze het grootste en belangrijkste deel van hun gesprek, staande in de gemeenschappelijke schoorsteen had kunnen afluisteren.

Kingsford viel Raffles geen enkele maal in de rede en toen deze zweeg zei hij:

— Mr John Raffles, je weet met wie je te doen hebt. Ik ben een man van mijn plicht en ik moet je dus als mijn tegenstander beschouwen. Maar ik ben niet ondankbaar en daarom waardeer ik je waarschuwing.

— Wederzijds dank, inspecteur, maar dankbaarheid is niet voldoende. Wij zullen moeten samenwerken.

— Hoe zo? vroeg Kingsford. Gelooft u dat ik het alleen niet af kan?

— Dat geloof ik inderdaad. Gij weet dat O'Mara een scherpshutter is?

— Ongetwijfeld. Maar ik behoef hem niet mee te nemen.

— En als uw chef, hoofdinspecteur Marybound dat beveelt?

— Dan behoef ik het nog niet te doen.

— Dat zal dan in ieder geval achterdocht opwekken. Men zal begrijpen, dat gij gewaarschuwd zijt en zij zullen u op een andere wijze weten te treffen. Er zijn er nog meer, die voor een paar duizend dollar en desnoods voor heel wat minder een lastige potkijker, als gij zijt, uit de weg willen ruimen.

Kingsford beet zich even op de lippen, want hij moest erkennen, dat er waarheid school in de woorden van Raffles. Voor O'Mara zou eenvoudig een ander in de plaats worden gesteld, en hij vertrouwde niemand meer op dit ogenblik.

— Wat zoudt gij in mijn plaats doen? vroeg hij tenslotte niet zonder tegenzin.

— Ik zou O'Mara kalm laten meegaan, zodat Marybound er op rekent, dat alles volgens het programma wordt afgewerkt. Dan zou ik verder willen voorstaan, dat een van mijn eigen assistenten die man bijtijds onschadelijk maakt. Ik zou verder rustig afwachten tot de smokkelwaar in de geheime kelders van Colleen Stevenson is gebracht. Daarna zou ik een inval doen met betrouwbare mannen, de vrouw arresteren en tenslotte alles van Marybound bekend maken aan de hoofdcommissaris.

— Ik wil uw voorstel in overweging nemen, maar zoudt u voor de rechter, om mij te steunen in mijn beschuldigingen, willen verklaren en herhalen wat u nu zegt? Om duidelijker te zijn, zoudt u als getuige willen optreden?

Er klonk een kort lachje door de telefoon en toen weer de stem van Raffles:

— U zult erkennen, inspecteur, dat

u daar wel wat te veel van mij vraagt. U kunt er evengoed op aandringen, dat ik mij onmiddellijk zelf in arrest ga stellen. Op uw dankbaarheid maak ik geen aanspraak, maar wel op een weinig toegeeflijkheid. Is het niet voldoende als ik het schriftelijk bekrachtig? Bedenk, dat O'Mara een lafaard is en dadelijk door de mand zal vallen en de hoofdinspecteur zal aanklagen, zodra hij ziet, dat het misloopt en gelooft daardoor zijn eigen huid te kunnen redden.

— En waar moet O'Mara blijven, terwijl ik de inval bij Colleen doe?

— Daar wordt voor gezorgd. Hij komt in het beste gezelschap, namelijk in het onze, antwoordde Raffles rustig. U kunt hem weer terug krijgen, zodra gij hem nodig hebt, geboeid en wel.

— En gelooft u er voor te kunnen instaan, dat O'Mara overmorgen mij niet zal doodschieten?

— Daar sta ik met mijn leven voor in, inspecteur. Laten wij elkander goed begrijpen. Wij zijn geen vrienden, ik weet, dat gij mij zult arresteren, zodra gij er kans toe krijgt, maar gij zijt nog te jong om te sterven en, of gij het wilt horen of niet, ik acht u zeer hoog om uw moed, uw plichtsbesef en uw ijver. Een sluipmoord zal ik nimmer toelaten. Ik en mijn mannen zullen zijn op de plek, waarheen gij u overmorgen moet begeven, en het overige kunt u gerust aan mij overlaten.

Nog even weifelde Kingsford, voor zijn besluit was genomen. Ten alle tijde heeft men dieven met dieven kunnen vangen. Waarom zou hij de hulp van deze man niet aanvaarden, wiens geheimzinnige macht hij had leren kennen, vrij, om hem later de straf te doen ondergaan, die hij verdiende?

En zo klonk dan zijn antwoord, kort en krachtig:

— Goed... Ik neem uw hulp aan en daardoor stel ik als het ware mijn leven in uw handen. Wat eist gij als beloning?

— Niets anders dan dat gij mij gedurende twee dagen mijn gang laat

gaan. Voor het overige denk ik mij zelf te belonen.

Kingsford hoorde dat Raffles de hoorn op de haak had gelegd en dus het gesprek als geëindigd beschouwde.

.....

De nacht van de grote onderneming was toevallig zeer donker. Het was nieuwe maan en de lucht was bovendien geheel betrokken.

Het kon omstreeks één uur zijn, toen een scherp oog enige beweging had kunnen bespeuren, terzijde van een grote plaatijzeren loods aan het begin van een brede, houten pier, die het nummer 5 Old draagt en gelegen is niet ver van de uiterste punt van Manhattan.

Het waren de agenten van inspecteur Kingsford, acht in getal, die zich daar verborgen hadden opgesteld.

O'Mara was er ook bij.

Kingsford zelf liep ongeduldig heen en weer, in een verre van rooskleurige stemming.

Eigenlijk had hij spijt van zijn toezegging aan Raffles.

Het was zijn eer te na, dat hij moest steunen op de hulp van een buiten de wetgestelde avonturier, die hij zeker niet zou aarzelen te arresteren, zodra de gelegenheid er gunstig toe was.

En toch, een paar maal, als hij in de buurt was van O'Mara, zag hij in diens ogen een vals licht, dat hem deed nadenken en dat hem er toe bracht, de hulp van Raffles toch niet al te licht op te nemen. De hoofdagent zag er zo verraderlijk uit, dat Kingsford nu en dan de lust in zich voelde opkomen, hem onder een of ander voorwendsel weg te sturen.

Hij begreep echter dat dit onmogelijk was en dat hij dan waarschijnlijk de gehele zaak in duigen zou doen vallen.

Aan de andere kant kon O'Mara onmogelijk iets doen, voor er op die plek zich een zekere gebeurtenis voordeed.

De agenten stonden allen in gespannen verwachting. Allen waren betrouwbaar, bereid om hun plicht te doen en

geloofden allen in volle ernst, dat zij aanstonds op deze zelfde plek een goede vangst zouden doen.

Op de steiger was het zo volkomen donker, dat men er bijna geen hand voor ogen kon zien. Heel aan het einde pinkte een klein, rood lichtje en dat was alles.

Aanstonds zou het schip met de zogenaamde smokkelaars komen opdagen, die alleen maar tot taak hadden, de aandacht van de politie af te leiden.

En waar bleef Raffles? Hoe scherp hij ook toekeek, hij kon niemand ontdekken, behalve zijn eigen agenten, al was het dan ook tamelijk onduidelijk en al kon men weinig anders onderscheiden dan de uniformen en petten.

Was hij misschien binnen in de loods?

Dat kwam hem onmogelijk voor, want de deur was goed gesloten, niet alleen met het gewone slot, maar ook met een dikke ketting en een hangslot terwijl de kleine ramen wel drie meter boven de grond waren.

Zou hij misschien zijn belofte niet nakomen?

Slechts een enkele seconde stond Kingsford bij die gedachte stil, maar verwierp ze direct.

Hij was iemand, die ook aan zijn vijanden recht liet wedervaren en hun de volle maat gaf. Neen, dat was niets voor een man als Raffles.

Hij wist zeker dat deze zijn woord zou houden. Hij zou er zeker zijn en bijtijds.

Om even voor half twee klonk er plotseling een geluid, alsof een sloop langs de steiger schuurde en tevens kraakte de meerpaal, onder het aantrekken van de aanlegkabel.

Onmiddellijk was alles in rep en roer.

Kingsford gaf een paar korte bevelen op zachte toon en de agenten slopen nog wat verder de pier op, zich diep bukkend en gaande van loods tot loods.

Op deze wijze raakten zij enigszins verstrooid. O'Mara was een van de

laatsten. Hij wachtte vol ongeduld, tot de jongens op de boot zouden beginnen te schieten, zoals de afspraak was, om onmiddellijk daarna weer weg te varen.

Nog enkele seconden en toen schoten de eerste rode vlammen van de revolvers door het nachtelijk duister en knetterden de schoten.

De agenten bukten zich nog dieper en vuurden terug, in het wilde weg.

O'Mara, met een schittering van helse vreugde in zijn ogen, hief zijn wapen op, staande in de schaduw van de grote loods en richtte nauwkeurig op de gedaante van Kingsford. Hij wilde juist de trekker overhalen, toen hij een steekende pijn aan de dij voelde. Onwillekeurig bracht hij de hand daarheen en op hetzelfde ogenblik begon hij te wankelen. Een duizeling beving hem en een rode nevel golfde voor hem op en neer. De revolver ontzonk aan zijn krachteloze hand en viel kletterend op de vloer van de steiger. Kingsford had zich snel omgewend op dit geluid en verbleekte. Hij begreep dat hij op het allerlaatste ogenblik aan de dood ontsnapt was.

Men hoorde luid vloeken aan het einde van de pier en toen het snelle geroffel van een bootmotor. Een paar agenten wilden toesnellen, om de politieboot gereed te maken voor de achtervolging, maar een kort, scherp bevel van Kingsford weerhield hen.

— Laat ze maar gaan. Het is loos alarm, jongens. Wij kunnen onze tijd beter besteden. We zullen de boot gebruiken, maar niet om de aanvallers te achtervolgen. Wij moeten hen dat alleen maar laten geloven.

Op dat ogenblik slaakte een van de mannen een gedempte kreet. Hij was bijna gestruikeld over een roerloos lichaam, dat languit op de vloer lag. De agent liet even zijn zaklantaarn stralen en riep toen verbaasd uit:

— Maar voor den drommel, dat is O'Mara. Is hij door een kogel getroffen? Ik zie geen druppeltje bloed.

— Misschien is hij bewusteloos, zei Kingsford kortaf.

— Moeten wij hem niet wegbrengen, inspecteur?

Kingsford wilde hiervoor reeds toestemming geven, toen het hem inviel, dat Raffles gezegd had, zelf voor O'Mara te zullen zorg dragen. Nog voor hij de tijd had de mond te kunnen openen kwamen er twee agenten uit de schaduw te voorschijn, namen zonder een woord te spreken O'Mara bij de schouders en de voeten op en droegen hem naar een auto, die als bij toverslag aan het begin van de pier was verschenen en die onmiddellijk wegreed, met de bewusteloze en de twee dragers. Terwijl de andere agenten verbluft de wagen nakeken, zonder iets van het geval

te begrijpen, raapte Kingsford de revolver op, die O'Mara had laten vallen. Bijna was hem een kreet ontsnapt. Het magazijn bevatte geen enkele patroon.

Hij begreep dat Raffles of een van zijn assistenten kans had gezien O'Mara zijn revolver te ontfutselen, van de patronen te ontdoen en weer in de tas te steken, zodat hij er toch niets had kunnen uitrusten. Met onverholen bewondering keek Kingsford de snel weggrijpende auto na en een van de agenten hoorde hem tot diens verwondering mompelen:

—Wat een geniale vent. Jammer, dat hij eigenlijk een booswicht is.

HOOFDSTUK VII

HOE RAFFLES ZICHZELF BELOONDE

Kingsford liet geen tijd verloren gaan, bekommerde zich voorlopig niet verder om O'Mara, maar scheepte zich dadelijk in en voer met de snelle politieboot over de Hudson en om de punt van Manhattan heen, vervolgens East River op en toen heel voorzichtig voorbij steiger nr 16.

Een enkele blik was voldoende om hem te laten zien, dat hier alles reeds afgelopen was.

Er lag een grote motorboot aan de steiger, een zeewaardig schip en zijn geïnfend oog zag zelfs in de duisternis,

dat het vaartuig zeer hoog op het water lag en dus geen lading had. Men had blijkbaar even tevoren reeds de kistjes uitgeladen en weggevoerd, want van vrachtauto's was ook niets meer te bespeuren.

Waarschijnlijk was men op dit ogenblik reeds bezig de gehele lading die honderd duizenden waard was, in de geheime kelders onder het huis van Colleen Stevenson op te stapelen.

Hoe dat mogelijk was, zonder dat één enkele politieagent het bemerkte had, begreep Kingsford niet en hij stelde er

ook geen belang in. Dat zou naderhand wel aan het licht komen.

Waarschijnlijk bestond er een of andere ondergrondse gang tussen een schijnbaar gewoon pakhuis en de geheime kelder.

Hoe hij daar moest komen, was hem nog niet recht duidelijk, maar hij vertrouwde stellig op de hulp van Raffles.

Die zou hem wel bijtijds inlichten.

Hij voer dus verder, tot steiger 52, die recht tegenover Stanton Street gelegen is.

Hier gingen de politieagenten aan wal.

Kingsford wist, dat hij op deze mannen kon rekenen, als op zich zelf.

Een gevoel van blijdschap doortintelde hem; gelukkig waren die wormstige elementen bij het politiekorps uitzonderingen.

De agenten trokken in twee afzonderlijke groepen, met een onderlinge afstand van ongeveer vijftig meter door de gehele Stanton Street.

Er is daar weinig verkeer op dit uur van de nacht.

Kingsford had het huis van Colleen Stevenson bijna bereikt, toen hij bleef staan bij het zien van een groepje agenten, drie man sterk, die daar op hem bleken te wachten en waarvan er een hem tegemoet kwam met de gefluisterde woorden:

— Wij zijn gestuurd door het hoofdbureau, inspecteur. Er is een boodschap gekomen. U hebt immers gezegd, dat u meer mannen moest hebben?

— Ik heb er geen ogenblik aan gedacht, antwoordde Kingsford direct. Wanneer kwam die boodschap?

— Zowat een half uur geleden.

— Schriftelijk of mondeling?

— Schriftelijk. En dit moest ik u geven. Het werd gebracht door een grote vent in een chauffeurslivrei, die dadelijk weer verdween.

Hij stak Kingsford een stukje papier toe en deze ging naar een straatlantaarn om het te lezen.

Het bevatte slechts de woorden:

Ga de derde steeg in de richting van de kade in, rechts. Volg deze over een afstand van tien meter. Breek de deur open, die gij daar zult vinden. De weg

wijst zich van zelf. Raffles.

— Maar wie zijn jullie? Ik ken jullie niet.

— We zijn van het hoofdbureau, inspecteur, zei de man schouderophalend en trad achteruit.

— Maar waarom nog meer hulp?

— Omdat men denkt, dat de smokkelaars in het huis van die vrouw feest vieren en zij zijn misschien wel met zijn tien.

— O, dan kunnen we jullie wel gebruiken. Vooruit dan en ik beloof jullie een goede beloning, als wij veilig de gehele partij cocaïne achterhaald en zoveel mogelijk van de kerels hebben geknipt.

De drie agenten sloten zich dus aan bij het troepje dat haastig terug liep in de richting van de kade en sloeg de derde steeg in, niet veel meer dan een slop, waar het stikdonker was.

Na op de gis tien meter te hebben gelopen, knipte Kingsford zijn zaklantaarn aan en zag bij het licht daarvan, dat hij vlak voor een smalle, verveloze deur in een blinde muur stond.

Die deur was gesloten met een deugdelijk slot, maar de agent, die het briefje gebracht had, wist het te openen en allen drongen snel binnen, waarna de laatste man het deurtje dicht duwde.

Het was nodig enige lampen te laten branden, want er heerste een Egyptische duisternis in de smalle gang, waarin men zich nu bevond. Een eind verder was een deur, die wagenwijd open stond. Een eind electrisch snoer hing er los naast en Kingsford zei zacht tot de hoofdagent, die hem vergezelde:

— Maar voor den drommel, dat is de draad van een alarminrichting.

Deze knikte verbaasd en zei:

— Ik begrijp er niets van, die mannen kunnen dat toch niet zelf hebben gedaan. Iemand moet ons voor zijn geweest, die ook die deur heeft weten open te krijgen.

— Het is Raffles, vast en zeker Raffles, mompelde Kingsford voor zich heen. Hij moet dat gedaan hebben om de weg voor ons vrij te maken.

De gang werd een eind verderop breder en omstreeks vijf meter voorbij de

deur mondde een brede zijgang er in uit, eveneens afgesloten met een sterke deur en ook beschermd door een alarm-signaal, maar dit was intact.

Ongetwijfeld was het langs deze weg, en door die brede gang, dat omstreeks een uur geleden de kistjes met opium en cocaïne waren aangevoerd.

Het smalle deurtje was blijkbaar slechts een ingang voor de ingewijde vrienden.

De agenten moesten zeker wel een minuut of vijf tamelijk snel lopen, voor zij het einde van de gang bereikten en al weer een deur aantroffen, die zij niet eens behoeften te openen, want deze stond op een kier.

En nu waren zij waar zij wezen moesten. De stapelplaats van de smokkelwaar.

Onder hetzelfde huis nota bene hetwelk Kingsford een paar dagen tevoren vruchteloos had doorzocht.

Daar stonden en lagen de kistjes met verdovingsmiddelen, cocaïne, opium, sneeuw (naam van cocaïne in snuifvorm). Daar lag wel een fortuin opgestapeld.

De ogen van de agenten begonnen te schitteren, daar er een geweldige beloning aan vast zat.

— Maar hoe komen wij deze kelder uit? mompelde Kingsford voor zich heen rondziende door de ruimte, die waarschijnlijk vroeger deel had uitgemaakt van een of andere bierbrouwerij, te oordelen naar de dikke pilaren, die het gewelf droegen.

De agent, die het briefje gebracht had, ging zonder een woord te zeggen naar een van die pilaren toe, scheen even te zoeken en toen klapte er ineens een smal deurtje in die kolom open, die nu bleek niet van steen te zijn.

Men kon een smalle stalen ladder zien, die wel wat geleeke op een brandladder en waar langs de agenten, voorafgegaan door Kingsford, die geen tijd verloren liet gaan met het stellen van vragen, snel naar boven klommen.

Het ijzeren laddertje bleek toegang te geven tot een kleine ruimte, die nauwelijks vier mannen tegelijk kon bevatten en Kingsford zocht al naar

een uitweg, toen wederom dezelfde agent heel zacht zei:

— In de rechter bovenhoek op het einde van die houten richel drukken inspecteur. Maar houd uw revolver gereed en zeg geen woord meer, want ik weet niet wie zich hier naast bevindt.

Kingsford wierp de man een strakke blik toe, maar hij deed wat hem gezegd was.

Met een nauwelijks hoorbaar geluid schoof onmiddellijk een deel van de wand terzijde. Kingsford liet het licht van zijn lantaarn schijnen en zag een vertrek, dat verlaten was.

Het bleek hem dat hij door een der houten panelen, waarmede de wand bekleed was, dit vertrek was binnengekomen.

De agenten waren hem op de hielen gevolgd en er werd even op fluisterende toon krijgsraad gehouden, tot Kingsford eensklaps het hoofd ophief.

Boven hun hoofden hoorden zij een luid gelach.

Snel en op zachte toon gaf hij zijn bevelen.

Het laatste bedrijf brak aan...

Een minuut later drongen de agenten, nadat de man in het groen, die bijna alles verraden had, juist bijtijds was overmeesterd en tot zwijgen gebracht, de salon binnen van Colleen Stevenson. Zo vlug en krachtig ging alles in zijn werk, dat de twaalf mannen, die daar zaten te drinken, roken en lachen, overmeesterd waren, voor zij nog aan verzet hadden kunnen denken. Slechts een hunner had de tijd om zijn revolver te trekken en hij verwondde ook een der agenten, maar een slag met een gummiknuppel maakte een eind aan de grap.

Onder de arrestanten bevond zich ook hoofdinspecteur Marybound. Hij was bleker dan een dode en keek met ogen die van schrik en haat gloeiden, naar Kingsford.

Hij kwam op hem toe en siste:

— Je zult het toch niet wagen, Kingsford, de hand op je chef te leggen?

— Ik zou niet weten, waarom niet. Ik weet alles en kan bewijzen, dat die chef mij heeft willen vermoorden, zei Kingsford rustig, hem strak aanziende.

— Bewijs het dan, Kingsford, bewijs het, riep Marybound.

— Wees maar gerust, het zal bewezen worden, zei Kingsford koel. Even goed als het bewezen zal worden, dat gij deel hebt genomen aan deze onderneming.

Hij wendde zich tot zijn manschappen en beval:

— Brengt hen weg en laat een paar politiewagens voorkomen.

Op dat ogenblik kwam Colleen Stevenson, die evenals de anderen onmiddellijk geboeid was, naar Kingsford toe en zei met een stem die van woede en angst trilde:

— Moet ik mijn juwelen en mijn geld hier onbeschermd achterlaten?

— Ik zal je gelegenheid geven, om alles veilig weg te sluiten, Mrs Stevenson, zei Kingsford afgemeten.

— Dat is me niet veilig genoeg. Wie weet hoe lang jullie mij vasthouden.

— Waarschijnlijk heel lang, antwoordde Kingsford kortaf.

— Dan wil ik het meenemen. Begrijp me goed. Ik wil het deponeren op het hoofdbureau van politie, en laat het in ieder geval niet hier achter.

— Zoals je wilt. Een paar van mijn mannen zullen met je meegaan, maar talm niet.

De vrouw verliet haastig het vertrek, gevolgd door drie agenten.

De overigen maakten aanstalten de arrestanten weg te voeren en naar de vestibule te brengen, waar men zou wachten op de arrestantenwagens, toen een luid geschreeuw boven zijn hoofd, Kingsford, die was achtergebleven, deed opspringen en naar de deur snellen.

Hij rende de trap bij drie treden tegelijk op en rukte de deur open, waarachter het geluid klonk.

In het midden van de kamer stond Colleen Stevenson, half dol van woede en raasde en vloekte als een kadewerker.

— Het was Raffles, vervloekte ezels, gilte zij. Hij is er met mijn geld en mijn juwelen van door. Door het raam.

Kingsford snelde naar het raam en trok het gordijn open.

Hij stond op een balkon en keek naar

beneden. Het balkon zag uit op de binnentuin, maar hoe hij ook in de duisternis staarde, hij kon niets onderscheiden.

Hij hoorde echter een vrolijke stem op verre afstand, die duidelijk verneembaar zei:

— Dat is mijn beloning, inspecteur Kingsford; u ziet wel, dat ik altijd woord houd.

Kingsford begreep nu pas, dat de drie agenten, die hem zogenaamd door het hoofdbureau gezonden waren, niemand anders waren dan Raffles en twee van zijn assistenten.

Hij begreep nu ook, dat Raffles al van tevoren een onderzoek had ingesteld, en ontdekt dat het huis vol smokkelaars zat. Daarna had hij kalm de hulp ingeroepen van Kingsford en zijn mannen.

Hij had handig van de gelegenheid gebruik gemaakt, om veilig binnenshuis te komen en zich van de juwelen van Colleen Stevenson meester te maken.

In het wilde weg en meer om zijn hart lucht te geven, schoot Kingsford een paar maal zijn revolver af, maar een luid gelach bewees hem maar al te duidelijk, dat hij zich die moeite had kunnen besparen.

Het geluid van een auto-portier, dat gesloten wordt klonk, dadelijk gevolgd door het ronken van een motor.

De vogel was hem ontsnapt.

Heel erg verdrietig was hij er niet om.

.....

O'Mara kwam de volgende dag op een zeer geheimzinnige wijze boven water.

Hij kwam heel rustig, maar zeer bleek het hoofdbureau van de wijk binnen stappen en begaf zich, nagestaard door de agenten in de wachtkamer, regelrecht naar de kamer van inspecteur Kingsford, aan wie hij alles opbiechtte.

Hij gedroeg zich als een schooljongen, die een lesje opzegt met eentonige stem, zonder iets over te slaan en zonder te haperen.

Hij lette niet eens op de vragen, maar sprak door als een spreekmachine.

Het gehele complot werd onthuld en zodra dit bekend werd, vielen alle anderen door de mand, zodat Marybound niet langer te handhaven was.

Acht dagen later begon een van die grote schandaalprocessen die in New York schering en inslag zijn.

Tijdens het verhoor deed zich iets wonderlijks voor. O'Mara trachtte alles te herroepen. Hij beweerde bij hoog en bij laag dat men hem gedwongen had, dat hij niet wist wat hij gezegd had, dat hij onder hypnose had gestaan,

maar dit alles hielp hem niets. De bewijzen waren overstelpend en O'Mara marcheerde voor tien jaar de gevangenis in.

Colleen Stevenson kreeg er vijf voor haar rekening, maar Marybound, die tot vijftien jaren veroordeeld was, omdat hem moord ten laste werd gelegd, wist zich aan de aardse rechter te onttrekken.

Een zijner vrienden zag kans hem een revolver in handen te spelen en hij maakte er het enige gebruik van, dat voor een lafaard in zijn omstandigheden denkbaar was.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

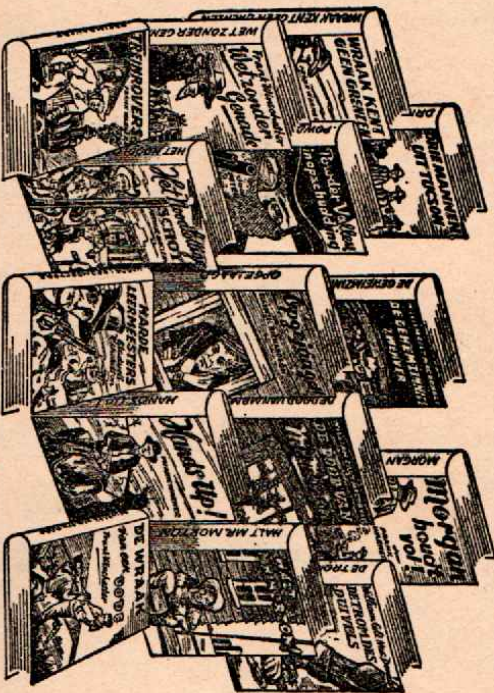
Een schat in de oude put

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer met f 5.- per maand

1. Tehrovers, door Frank Warner
2. Het Noodeltotte Schot door Arthur Maclean
3. Harde leermeesters door Gladdwell Richardson
4. Hande Up door Frank Warner
5. De wrak van een Bode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgehaagd door Gladdwell Richardson
9. De dood van Mr. Morten } beide door
10. Hale, Mr. Morton } William
11. Wrak kent geen grenzen Colt MacDonald
12. Drie mannen uit Tucson door Frank Warner
13. De getelmings zwerfer door Arthur Maclean
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De trom des dultels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige voorhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
 is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
 rembourscosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 87007